

Tébi Majko

Glasilo Svetišta bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Blato • 9. rujna 2018. • br. 3 • god. XII.

Cijena 10 kn

ISSN 1846-6400

www.marijapropetog.hr/glasilo.htm

Sadržaj

s. M. Jasna Crnković

3 Riječ urednice

Blagdan bl. Marije Propetoga...

- 4 Opasnost da ne čujemo Božju riječ!
mons. dr. Antun Škvorčević
14 Odrekla se svega da dobije sve

Spomendan bl. Marije Propetoga...

Molimo za razumijevanje Isusove riječi

- 18 Josipa Rozić: Cavtat
19 Nataša Kralj: Čakovec
19 Mario Macan: Dubrovnik
21 s. M. Anamarija Vuković: Ivanić Grad
21 Nin
22 s. M. Darija Lukić: Novska
23 Ana Krmpotić: Osijek
23 s. M. Helena Bakula: Ploče
(Baćina i Plina – Stablina)
24 s. M. Jasna Crnković: Subotica
26 s. M. Angelina Tokić: Uskoplje
26 s. M. Danijela Škoro: Valpovo
27 s. M. Lea Brusač: Vancouver
27 Vesna Puljić: Zagreb – sv. Josip
28 s. M. Jasna Crnković: Zagreb – sv. Petar
fra Mate Bašić
30 Moja će vjera zapaliti vjeru drugoga

Ususret stogodišnjici Družbe Kćeri Milosrđa...

- 32 Treće tromjesečje duhovne priprave

Iz povijesti Družbe Kćeri Milosrđa...

s. M. Serafina Franulović

- 36 Moja sjećanja na osnutak naše družbe

Blaženici u čast...

Lana Pecotić

- 40 Dobrotvorni koncert na vrelu Studene

Djelovanje Družbe Kćeri Milosrđa...

s. M. Juliana Beretić

- 42 Obnova redovničkih zavjeta

o. Mihály Szentmártoni, DI

- 43 Bog nam je dao duhovno zvanje

Mihaela Andrijević

- 47 Da što bolje slijedimo Gospodinovu riječ!

Zagovori bl. Marije Propetoga...

- 49 Blaženice, hvala ti i zagovaraj nas!

Kutak za najmlađe...

- 50 Što i kako zapažamo...

Poštovani čitatelji glasila i štovatelji blažene Marije Propetoga!

s. M. Jasna Crnković,
glavna i odgovorna urednica

Bogata duhovna baština naše blaženice, ovjekovječena u brojnim spisima, i danas nas privlači u njezinu blizinu i oduševljava za onoga čijim je duhom bila nadahnuta. Riječi njezinih pouka, upućenih tadašnjim duhovnim kćerima, ni danas – iako u znatno izmijenjenim okolnostima – nisu ni najmanje izgubile na svojoj snazi i aktualnosti. Stoga je vrijedno uvijek iznova im se vraćati i usvajati ih. U susretu s njima, nameće se očito pitanje: Kako primamo tuđe riječi, ovdje blaženičinu riječ, a u konačnici i Božju riječ? Suvremeno je društvo svjedok inflacije riječi, gubitka svake njezine vrijednosti i obvezatnosti. Puno se govori i piše, a informacije se prenose nevjerojatnom brzinom. Mogu li se te mnoge riječi doista čuti i razumjeti, razlučiti njihov sadržaj i pamtitи ga?

Blaženica je svoje sestre poučavala o važnosti riječi:

»Tri su vrste sjedinjenja duše s Bogom: 1. po sakralnoj svetoj prijesti, 2. u čitanju Svetoga pisma i drugoga duhovnoga štiva po kojem nam se Bog objavljuje i govori našoj duši i 3. u sjedinjenju s voljom Božjom po poslušnosti, a u nas redovnica je to preko naših poglavara u kojima gledamo Božju volju, kako on sam reče: 'Tko vas sluša, mene sluša...'« (Pouka, *O duhovnom čitanju*, 15. srpnja 1958.).

Znala je sestre podsjetiti na sv. Ignacija Lojolskog koji se obratio čitanjem životopisa svetaca, jer je doživio da ga to štivo ispunja i nakon što odloži knjigu, a ne kao viteški romani koji ga oduševe dok čita, ali je nakon toga prazan i nezadovoljan. Zvuči kao spasonosan naputak i za današnjega čovjeka, ali je primjenjivo samo ako se čitatelj doista udubi u pročitano i to proživi umom i osjećajima.

Cini se da je današnji čovjek u velikoj opasnosti da riječ općenito doživljava samo površno. Puno toga se danas piše i čovjek nema vremena, a ni sposobnosti i strpljenja, da dostatno proradi pročitano. Ako se suvremenim čovjek tako odnosi prema ljudskoj riječi, u kakvoj li su opasnosti vjernici u razumijevanju božanske riječi koju kršćani doživljavaju kao utjelovljenu riječ, osobu Isusa Krista – Riječ? U pozivu bl. Marije Propetoga čujemo poziv da Sveti pismo i duhovno štivo čitamo podjednako srcem i umom, da ne budemo površni, nego da duhom uranjamo u smisao i značenje riječi, da nas ona mijenja kao nadahnuta riječ za dostojanstven život Božjih sinova i kćeri. Blaženičin poziv je poziv na otkrivanje snage i smisla čitanja, da bi se iskusilo dubinu poruke i sjedinjenja s Bogom kao njezinim nadahniteljem:

»Želim da dragi Isus govori vašim dušama i rasvijetli vaš razum preko duhovnoga štiva, da se sve više obogatite duhovnim znanjem za svoje spasenje i onih kojima vi rukovodite, da tako zaslužite uživati ga u raju zauvijek...« (Pouka, *O duhovnom čitanju*, 15. srpnja 1958.)

U opasnosti smo da ne čujemo Božju riječ!

**Šesnaesta proslava blagdana
bl. Marije Propetoga u Blatu
od 30. lipnja do 9. srpnja 2018.**

Petnaest godina nakon proglašenja blaženom u Dubrovniku 6. lipnja 2003. godine, u njezinu rodnom Blatu svećano je proslavljen blagdan bl. Marije Propetoga, kojem je, evo već šesnaesti put zaredom, prethodila devetodnevna priprava s bogatim kulturno-duhovnim programom u kojem su uz njezine duhovne kćeri, sestre Kćeri Milosrđa i njihove suradnike i sumještane, sudjelovali i mnogi hodočasnici, kojih je iz godine u godinu sve više, iz bliza i daleka, uključujući i potomke negdašnjih blaženičinih suvremenika koji su u daleki svijet otišli »trbuhom za kruhom«. U samostanskom dvorištu Kuće matice i samostana Družbe Kćeri Milosrđa svakog je dana devetnice slavljenja večernja sveta misa s molitvom krunice i litanijama bl. Marije Propetoga prije i procesijom u blaženičino svetište poslije, u kojem su vjernici dobivali blagoslov uz mogućnost čašćenja blaženičinih moći. Raznolik duhovno-kulturni program bio je poslije mise u samostanskom dvorištu.

Prvoga dana devetnice euharistijsko je slavlje predslavio fra Nikica Vujica, gvardijan Franjevačke provincije Bosne Srebrenе u zajedništvu s mjesnim župnikom i dekanom korčulanskoga dekanata don Željkom Kovačevićem i fra Josipom Šoštarićem, župnim vikarom u Cerniku. Propovjednik je govorio o mladenačkoj želji bl. Marije Propetoga da svoj život prove u nekom klauzurnom samostanu, posve povučena od svijeta, da u samoći pred Bogom

oplakuje zaslijepljenost toga svijeta i njegovu nemoć da prepozna Božju neizmjernu dobrotu i ljubav koju mu neprestano daje. Isus vidi njezinu želju, ali je oblikuje u vodstvu njezina biskupa Josipa Marčelića koji je moli da ne ulazi u zatvoreni samostan, nego naprotiv da ostane u tom širokom svijetu svjedočiti Božju ljubav i dobrotu brigom za najpotrebnije, za sirotnu djecu, nemoćne starce, bolesne i ostavljene kojih je tada u Blatu bilo puno, kao posljedica Prvoga svjetskog rada i privrednoga sloma. Njezin je život pokazatelj da put svetosti nije povlačenje iz svijeta, već ulazak u njega i činjenje dobra uz Božju pomoć. Svaki vjernik, svatko u potrebama svoga vremena, ima svoj put svetosti. Nitko ne smije biti obeshraben i osjećati se bezvrijedno u svojim nastojanjima da svjedoči Božju riječ, nego treba, poput bl. Marije Propetoga, djelovati u svome svijetu u koji ga je Bog postavio i tu mu iskazivati Božju ljubav i dobrotu. Euharistijsko je pjevanje predvodio zbor »Male Stope« pod vodstvom s. M. Julijane Beretić.

U samostanskom je dvorištu potom održan koncert blatskih klapa »Kanel«, »Manina« i »Rikordo«, veloluške »FD Kumpanija«, smočkičke »Artanca« i orebičke »Nava«, a svima se zahvalila provincijalna predstojnica s. M. Emila Barbarić.

U nedjelju, **drugi dan** devetnice, slavlјena je prijepodnevna misa za bolesnike koju je predslavio fra Nikica Vujica, a euharistijsko je pjevanje predvodio zbor mladih »Stope« sa s. M. Julijanom Beretić. U propovijedi je fra Nikica govorio o čovjekovoj slobodi i istočnom grijehu po kojem je u svijet ušao grijeh i kao njegova posljedica smrt. Isus je za svoga zemaljskoga hoda ozdravljaо bolesnike, a temelj njihova ozdravljenja bila je vjera i molitva, njih samih ili nekoga drugoga. O tomu svjedoče i ži-

voti mnogih svetaca, njihova čudesna obraćenja i opredjeljenja za Krista. Zašto netko treba iskusiti bolest, ne znamo, ali nas Božja riječ nuka da i tad imamo povjerenja u Božju providnost kojoj ništa ne izmiče, pa tako ni bolest u nečijem životu. Svako trpljenje ima svoj smisao, ali o tomu je lako govoriti dok je čovjek zdrav. Zato je zadaća svakog čovjeka da pomaže bolesnima i da im bude utjeha u tom teškom trpljenju. Svet je poput neusklađenog orkestra kojem je potreban dirigent da bi se sve uskladilo. U vjerničkom smislu samo Isus može biti taj dirigent koji svijet, raštiman istočnim grijehom, može ponovno uskladiti u stvarateljsku melodiju Boga Oca. Iako danas ima mnogo dirigenata sva-kojakih zvanja koji bi uskladili svijet po svojim programima, pravi dirigent za skladan, uštiman svijet, samo je Isus Krist.

Poslije propovijedi fra Nikica je podijelio sakrament bolesničkog pomazanja onima koji su se prethodno prijavili.

Trećega dana devetnice misu je predvodio don Željko Batinić, župnik župe sv. Kuzme i Damjana na Lastovu, uz suslavljene fra Nikicu Vujicu i don Željka Kovačevića. Misnik je na temelju evanđeoskog ulomka od dana razmišljaо о tome kako svaki vjernik drži da dobro zna što je za njega i njegov život najbolje i da tu nema što prepuštati Boga, jer on i tako ne može djelovati u ljudskom životu. Nasušna je potreba svakog vjernika da se što je moguće više oslobodi navezanosti na stvari, imanje, posjedovanje i da vođenje svoga života povjeri Bogu. Kršćani u nebrojenim blaženicima i svećima imaju najbolje primjere onih koji su svoj život prepustili Bogu. Jedna od njih je i bl. Marija Propetoga u čiji se život ulijevala ničim zaslужena Božja ljubav. Podsjetio je na riječi sv. Majke Terezije koja je rekla da čovjek postane olovka u Božjoj ruci kad se prepusti njegovoј ljubavi.

Dječja klapa »Manina« pod vodstvom s. M. Julijane Beretić predvodila je euharistijsko pjevanje, a poslije mise, zajedno s polaznicima Osnovne glazbene škole iz Blata održali su u samostanskom dvorištu prigodan koncert.

Četvrti dan devetnice, na blagdan sv. Tome apostola, euharistijsko je slavlje s don Željkom Kovačevićem predvodio fra Nikica Vujića, uz sudjelovanje mješovitoga župnog zbora pod vodstvom s. M. Julijane Beretić. U propovijedi je fra Nikica govorio o ljudskom životu, spomenuvši ruskoga književnika Lava Tolstoja koji je u svojoj 82. godini shvatio pravu vrijednost života, a opisao je to u noveli o čovjeku koji je htio biti bogat i posjedovati puno zemlje. Dok je optrčavao željenu zemlju umro je i od sve zemlje dobio samo svoja dva metra za lijes. Oni koji su shvatili pravu vrijednost života, poput sv. Franje i bl. Marije Propetoga, mogu nam i trebaju biti uzori. Zemlja čovjeka iz novele današnjem je čovjeku moć, novac, vlast i ostale prolazne vrijednosti. Naša je blaženica vrlo rano u svome životu shvatila ono najvažnije: »Smisao života jest da se shvati Božja ljubav i da se, slaveći Boga, odgovori na tu ljubav.«

Nakon svete mise uvidima u najvažnija događanja prigodom proglašenja blaženom Marije Propetoga u Dubrovniku, 6. lipnja 2003. godine, o 15. se obljetnici podsjetilo na taj nezaboravan događaj.

Proslava **petoga dana** devetnice započela je plesom »Od boja« koji su izvela djeca iz vrtića »Marija Petković« iz Blata, a inače ga na blagdan sv. Vincence, zaštitnice blatske župe i na blagdan suzaštitnice bl. Marije Propetoga izvodi viteško udruženje Kumpanjija iz Blata. Svečano euharistijsko slavlje u prigodi okupljanja 35 svećenika Splitsko-makarske nadbiskupije na trajnoj izobrazbi na otoku Badiji predvodio

je njihov nadbiskup Marin Barišić, u zajedništvu s biskupom domaćinom Matom Uzinićem i hvarsko-bračko-viškim biskupom Petrom Pačićem te don Nediljkom Ančićem, fra Nikicom Vujićem i blatskim župnikom Željkom Kovačevićem. Mješoviti župni zbor pod vodstvom s. M. Julijane Beretić predvodio je liturgijsko pjevanje.

Nadbiskup je istaknuo važnost slavlja nedjeljne svete mise i vjerničkoga sudjelovanja u njoj. U liturgijskom ulomku iz proroka Amosa govorи se o procjepu između liturgije i svakodnevнog života vjernika, jer ne žive ono za što mole Gospodina, pa zato Bogu nisu mili prinosi i žrtve što mu se u hramu daju. Nije to samo starozavjetno događanje. Jednako se događa i danas. Već je Isus upozoravao svoje učenike da ne prave razliku između molitve u hramu i svakodnevice. Vjernik dobro zna da Bogu ne trebaju njegove žrtve paljenice, već iskreno srce i predan, pošten rad. Ni svećenici ne smiju sebi dopustiti da jedno govore, a drugo žive, da jedno traže od drugih, a da se sami drugačije poнаšaju. Slavlja nedjeljne misa važna su za čistocu duše pa svi trebaju paziti kakvi dolaze pred Gospodina. Blažena je Marija Propetoga svjedočila svoju vjeru u poučavanju djece, pomaganju sirotinje, a upravo je takvo svjedočenje drago Gospodinu.

Šestoga dana devetnice, na blagdan sv. Ćirila i Metoda prijepodne, proslavljen je dan Doma za odrasle osobe Blato euharistijskim slavlјem za korisnike i djelatnike, a predslavio ga je blatski župnik Željko Kovačević, uz pjevanje mješovitoga župnog zbora pod vodstvom s. M. Julijane Beretić. U prigodnom programu poslije misе sudjelovali su klapa »Diverso« i djeца OŠ Blato.

Poslijepodne je poslije molitve krunice u sa mostanskom dvorištu slavlјena sveta misa koju

je predvodio fra Nikica Vujica u zajedništvu s mjesnim župnikom. Pjevalo je crkveni pjevački zbor »Don Ivo Orebić« iz Vela Luke pod vodstvom Tončija Oreba i nakon euharistijskoga slavlja održao koncert klasične glazbe.

Misnik se u propovijedi na temelju teksta iz molitvenika bl. Marije Propetoga zapitao: Kako ne upasti u melankoliju, u žalost? Podsjetio je na sv. Iliju koji je propovijedao Izraelcima i upozoravao ih na to da se vrate Gospodinu i njegovim zapovijedima, ali ga nitko nije poslušao, niti se obazirao na njegova upozorenja. Ilija je, žalostan i razočaran, odustao od svega i legao na zemlju da umre. Andeo Gospodnji ga ohrabruje i tjera da nastavi propovijedati bez obzira na okorjela srca ljudi. Da valja ustrajati potvrdu za to imamo i u životu bl. Marije Propetoga koja govori da čovjek treba sve činiti i podnosititi na veću slavu Božju.

Sedmoga dana devetnice prijepodne je u Domu za starije i teško bolesne odrasle osobe »Marija Petković« u Blatu euharistijsko slavlje za korisnike i djelatnike predvodio mjesni župnik, a potom je bio prigodan program. Prijepodne je u samostanu euharistijsko slavlje u zajedništvu s fra Nikicom Vujicom i mjesnim župnikom predvodio fra Vinko Kurevija, župnik Uznesenja Blažene Djevice Marije u Seonici, a pjevalo je zbor njegove župe. Govoreći o pozivu apostola i evanđelista Mateja osvijetlio je i poziv bl. Marije Propetoga, koja se odazvala Božjem pozivu na život u siromaštvu iako je bila iz jako bogate obitelji gdje je mogla uživati u bogatstvu. Matej je bio carinik i grešnik kojega je Isus pozvao jer je u njemu vidi iskru dobrote i ljubavi, a Matej se ne skriva već prihvata Isusov poziv. Kakvi smo mi danas? Slijedimo li primjere tolikih blaženika i svetaca koji osluškuju i prihvataju Isusov poziv ili se skrivamo iza svakidašnjih padova i pogrešaka?

Važno je shvatiti da je Isus lječnik koji nas liječi kako bismo povjerovali u njegovu dobrotu i promijenili svijet.

Župni zbor iz Seonice sudjelovao je u predstavljanju knjige Željka Garmaza »Fra Vjeko Ćurić – svetac našeg doba«, a autor je predstavio i s tim povezan projekt. Fra Vjeko Ćurić (1957.-1998.) je svoj svećenički poziv proživio u Ruandi kamo je otisao 1983. godine, svega godinu nakon ređenja. Ubijen je u Kivumu gdje je uz pomoć brojnih dobročinitelja sagradio crkvu u kojoj je i sahranjen. Kanio je dovesti struju, sagraditi školu, vodovod i mnogo toga, ali je rat 1994. godine u Ruandi, u kojem je fra Vjeko spasio oko 160.000 ljudi, omeo njegove planove. Nekoliko godina nakon fra Vjekine smrti naslijedio ga je fra Ivica Perić koji je nastavio njegov rad i puno toga napravio. Otvoren je vrtić, izgrađena osnovna škola i srednja tehnička pa stoga i novac od prodaje knjige ide za potrebe te zajednice u Ruandi.

Osmoga dana devetnice euharistijsko je slavlje s mjesnim župnikom predvodio don Michael Čavlek, župnik župe Očišćenja Marijina u Smokvici i upravitelj župe sv. Petra u Čari, a pjevao je smokvički župni zbor. U propovijedi je rekao da Isus sve mijenja, sve čini novo, a učinio je to i preko bl. Marije Propetoga kad je u Blatu osnovao Družbu Kćeri Milosrđa. Svatko je pozvan da promijeni svoj život slijedeći Isusov put jer tako sve oko sebe mijenja nabojle. Nakon blagoslova u svetištu održano je cjebovečernje euharistijsko klanjanje pred Presvetim. Prvi je sat molitve predvodio mjesni župnik, a nakon toga su se izmjenjivale župne zajednice: Franjevački svjetovni red, Molitvena grupa, Bratovština Svih svetih, Bratovština sv. Vincence, neokatekumeni i na kraju mladi i ministranti.

Deveti dana devetnice, euharistijsko je slavlje predvodio blatski župnik don Željko Kovačević, a pjevalo župni mješoviti zbor pod vodstvom s. M. Julijane Beretić. Slavlje je započelo procesijom iz svetišta do blaženičine rodne kuće gdje je na spomen ploču položen vjenac koji su nosila djeca iz dječjega vrtića »Marija Petković« Antea Novaković, Daniel Donjerković i Ante Šeparović. Uz župnika s ministrantima i djecom u narodnim nošnjama sudjelovale su bratovštine Svih svetih i sv. Vincence pod zaštitom Srca Isusova, HGU »Sv. Vincenca«, pjevački zbor, sestre Kćeri Milosrđa, vjernici i blaženičini štovatelji. Po povratku su u svetištu zbor, bratimi i časne sestre u dva kora ispjevali psalme Večernje nakon čega je u samostanskom dvorištu slavljenja misa. Župnik je rekao da se slavi posebna žena našega naroda, naša duhovna majka rođena u Blatu, ali je se slavi zbog njezine vjernosti Božjoj riječi i odvažnosti da je vjerno i hrabro slijedi u svom životu. Mi smo danas, baš kao i starozavjetni narod, u opasnosti da ne čujemo tu Božju riječ. Ona prolazi mimo nas. Čim se u misi počne čitati evanđelje, mi se isključimo. Ako riječ Gospodnju ne čujemo, ne možemo o njoj ni razmišljati, niti ona može u nama djelovati. Kada izademo iz crkve, ne osjećamo ništa, kao da se ništa nije niti dogodio, kao da nam Bog ništa nije rekao, kao da nismo bili na svetoj misi. Svima nam je nužno shvatiti važnost svete mise, najvećega dara koji nam je Bog darovao.

Blagdan

Prvu je blagdansku jutarnju misu u osam sati u zajedništvu više svećenika slavio mjesni župnik don Željko Kovačević, a onu u deset sati prijašnji blatski župnik, don Josip Barišić, župnik u Čilipima, u kojoj su sudjelovali djelatnici i volonteri dubrovačkog Caritasa čija je zaštitnica bl. Marija Propetoga.

Ispred župne crkve Svih svetih blagdanska je proslava započela tradicijskim plesovima »Blatski tanac« i viteškom igrom »Kumpanija«, a nastavila se procesijom iz svetišta s blaženičnim relikvijarom koje je nosio požeški biskup Antun Škvorčević. Procesiju su predvodili bratimi bratovština sv. Vincence pod zaštitom Srca

Isusova i Svih svetih sa svojim procesijskim raspelima i barjacima, a sudjelovali su Franjevački svjetovni red, puhački orkestri Narodne glazbe i HGU »Sv. Vincenca«, dječji vrtić »Marija Petković«, mješoviti župni zbor župe Svih svetih, kumpanjoli i tancarice u tradicionalnim blatskim nošnjama, sestre dominikanke iz Korčule, sestre iz Družbe Kćeri Milosrđa, ministrantri, svećenici te mnoštvo vjernika i hodočasnika. Na Plokati je slavljen euharistijsko slavlje kojem je predsjedao biskup Škvorčević, u zajedništvu s više svećenika, a završeno je procesijom do blaženičina svetišta gdje je podijeljen blagoslov i dana mogućnost čašćenja blaženičnih moći.

Majka Marija Propetoga odrekla se svega da dobije sve

**Propovijed mons. dr. sc. Antuna Škvorčevića,
požeškog biskupa u euharistijskome slavlju
blagdana bl. Marije Propetoga u Blatu,
9. srpnja 2018.**

Vratimo se nogometu! Otkud to da ljudi vole pobjeđivati? Što je to uopće nogomet? Pojednostavljeno rečeno, to je balun, lopta koju jedanaestorica igrača nastoji utjerati u suparnički okvir koji se zove gol, i kad se to dogodi hrvatskoj reprezentaciji, cijela nacija se razveseli. U prvi mah može izgledati ponešto smiješno da je tako nešto u stanju cijelu naciju dići na noge i razveseliti. Ali, činjenica da čovjek želi pobjediti zaslužuje ozbiljnu pozornost. Ima onih koji – osim u sportu – pobjeđuju u školskim ocjenama, na natjecanjima znanja, u gospodarstvu, mogli bismo tako i dalje nabrajati. Što bi sve te pobjede značile, ako na kraju postajemo gubitnici i završavamo u smrti i grobu? Gospodin naš Isus zametnuo je veliku bitku, utakmicu između zla i dobra, između smrti i života. On je sa Zlim zaigrao utakmicu i u njoj pobjedio Zloga i smrt. I nije slučajno da mi u dnu svoje duše čeznemo upravo za tom pobjedom na koncu svoga života. Bog je, naime, u dubinu našeg bića upisao da ne smijemo biti gubitnici, pa se zato radujemo svakoj pobjedi, onoj u Domovinskom ratu, u sportu, a na ovom svetom slavlju osobito se radujemo zbog toga što je Gospodin Isus pobjedio smrt – ne za sebe – nego za nas. Razmišljala je mlada Marija Petković što treba započeti sa svojim životom, prepoznala je u Isusu Kristu pobjednika nad smrću, i usudila se svojom mladenačkom slobod-

dom opredijeliti se – ne napola i mlako – nego cjelovito i žarko za Isusa Krista. Shvatila je da je Isus Krist na neki način napustio svoje božanstvo, kako tumači sv. Pavao, postao čovjekom da bi preuzeo naše patnje, siromaštvo, boli, naša umiranja, kako bi ih preobrazio u život, pobijedio smrt za nas.

Draga braćo i sestre! Ova činjenica potresne je naravi. No, zanimljivo je da se mi radujemo nekim sitnim, kratkoročnim pobjedama, a pred ovom Isusovom božanskom pobjedom ostajemo nerijetko ravnodušni. Želio bih se danas zajedno s vama radovati baš toj Isusovoj pobjedi, u koju je ušla i u kojoj je našla svoj smisao i puninu vaša Blajka, Marija Propetoga Isusa. Mogli bismo nizati datume i prepričavati neke činjenice iz njezina života. Ali smatram da nam današnja sveta čitanja mogu bolje osvijetliti pojedine crte njezina lika i potaknuti nas da vjerujemo idemo njezinim putem.

Želio bih vas upozoriti na dvije znakovite pojedinosti u današnjem evanđelju: Isus izlazi na put i pred njega stupa »netko« s pitanjem što treba činiti da postigne život vječni. Isus ga podsjeća da se obdržavanjem zakona, putem sa-

veza s Bogom koji su Židovi sklopili na brdu Sinaju, ulazi u život. To je zapravo put vjernoosti vlastitoj savjesti u koju je upisan Božji zakon života. Kad čovjek prezre svoju savjest, i uopće ne osluškuje dubine svoga bića u kojima progovara Bog, najveći je protivnik vlastitog života i najveći gubitnik. Mladić u evanđelju odgovara Isusu da je vršio zapovijedi, a on mu dodaje: Ako želiš postići život vječni, najviše što se može, idi i prodaj sve što imaš, podijeli sirotinji i dođi za mnom! Mladić nije uspio nadvladati napast bogatstva, pa je otisao, kaže evanđelist, namrgoden, ali ne kaže kako je završio. Nekoliko je nedovršenih scena u današnjem evanđelju. Ponajprije Isusov izlazak na put podsjeća na to da je on stupio i na naš životni put i s nama zapodjenuo razgovor o tome kamo želimo stići u životu. Pored toga, evanđelist je namjerno izostavio ime mladića koji je pristupio Isusu da bismo se mi danas, kad navijestimo ovo evanđelje u Blatu, prepoznali u njegovu liku. To je prije nas učinila majka Marija Propetoga Isusa i to tako da je, za razliku od spomenutog mladića, ona na Isusovu riječ prodala sve i pošla siromasima da bi bila potpuno s njime.

Draga braćo i sestre! Može se doimati čudnim što mi s ovoga svetog mjesta u Hrvatskoj ne govorimo kako postići što veće imanje, nego slušamo Isusa koji nas u evanđelju snažnom slikom uvjerava da je potrebno odreći se bogatstva: »Lakše će deva kroz iglene uši, nego bogataš u kraljevstvo nebesko.« U čemu je zapravo upitnost materijalnog bogatstva da Isus prema njemu očituje ovakvu suzdržanost? Vjerujem da ste iskusili, kad se počne s materijalnim, nikad ga dosta, treba ga sve više. Nisam čuo da je i jedan bogataš rekao da ima dosta, nego je svaki tvrdio da mu treba još više. Bogataš se pretvori u slugu imanja: umjesto da ono služi njemu i njegovu dostojanstvu, on postane sluga materijalnoga, postane neosjetljiv za druge velike i duboke dimenzije svoga postojanja. Sve svede na razinu imanja i ono postane njegova sudbina. Isus nas želi oslobođiti takve privezanosti i poziva nas da budemo siromasi, ne u tom smislu da društveno i materijalno ne posjedujemo ništa, nego da nam to ne bude prvo i najvažnije u životu, tako da nam ne treba ni bližnji ni Bog, nego da imanje bude samo sredstvo na putu prema vječnosti. Bogataš je dovoljan samome sebi, postao je zarobljenik imanja, a stvoren je za više, za pobjede nad posjedovanjem.

Ta Isusova suzdržanost prema bogatstvu urezala se bl. Mariji Propetoga ne samo u pa-

met, nego i u srce, pa je razmišljala o sebi s Božjih polazišta i tako odgovarala na životne izazove. Ona je razumjela ono o čemu govorи sv. Pavao u današnjem drugom čitanju, da smo svi u krštenju postali izabranici Božji, sveti i ljubljeni. Materijalno je ona opipljiva stvarnost oko nas i ona nas ne može iznutra ispuniti. Mi nismo bića koja mogu od praznine živjeti, nego smo dubina koja mora biti ispunjena Božjom blizinom. Po srcu nismo skrojeni za nešto malo, nego za onoga koji je sve naše, kako je govorio sv. Augustin.

Sv. Pavao u današnjem drugom čitanju iz Poslanice Kološanima tri puta govorи da treba imati srce zaodjenuto u milosrdnost, dobrostivost, poniznost, blagost, strpljivost. Razumjeli ste: ništa materijalnoga što možemo uhvatiti u ruke ili kupiti u trgovini, nego milosrdnost, dobrostivost, poniznost, blagost, strpljivost – sve duhovne vrednote koje nam pomazu da rastemo prema onoj razini života za koju smo stvoreni. Ako toga nemamo, nego imamo samo materijalno, nije moguće biti zajedno ni s ljudima ni s Bogom. Koliko se rastavilo onih koji su bili u braku, ne zbog toga što nisu imali od čega živjeti ili što im je kuća bila mala ili prazna, nego zbog toga što im je srce bilo usko i prazno? Uvjerenje da ćemo od materijalnog najbolje živjeti može nas prevariti i zavesti da iznutra ostanemo prazni, da na kraju života utvrđimo kako smo zapravo promašili, jer smo dopustili da na najdubljoj razini svoga bića životarimo. Sv. Pavao nas uvjerava da je našem srcu potreban mir Kristov i da njegova prisutnost upravlja našim srcima. Kad nam srce upravlja Duh Božji, Isusova prisutnost, njegov mir, ona ljubav koja je na križu pobijedila smrt, tada živimo puninu. Majka Marija Propetoga odrekla se svega da dobije sve. Odrekla se svega da joj srce bude puno Isusova milosrđa, njegove ljubavi, pa da može upravo to Isusovo,

Božje milosrđe i ljubav donositi ljudima, napose siromašnima, bolesnicima i patnicima, djeци i mladima. Odlučila je organizirati zajednicu kćeri Milosrđa i služiti takvim ljudima, jer je bila uvjerenja u Isusovu riječ da je on prisutan u najmanjoj braći, u onima koji trpe i pate. Odlučila je klanjati se Isusu i služiti mu u toj njegovoj najmanjoj braći, uspostavljati ih milosrđem, dobrotom i ljubavlju u dostojanstvo koje imaju po Bogu. Postala je velika po onome što je kroz nju ostvarivao sam Isusu Krist. Kakvog li veličanstvenog života kad netko povjeruje da je on Božje stvorenje, da ga je ljubav pozvala u život i da ne može bez Boga živjeti smisao i puninu, te mu otvori svoje srce, dubine svoga bića, i omogući da ga njegova blizina i ljubav zahvati i ona postane moć kojom Bog ostvaruje u njemu svoje djelo. Milosrđe, dobrostivost, blagost, strpljivost može ostvarivati samo čovjek koji je pun Božje blizine i snage njegova Duha.

Radujem se što nam majka Marija Propetoga svjedoči da se i u Hrvatskoj može upravo tim putem biti velik čovjek. Naša domovina nije velika po onima koji imaju veliko bogatstvo, nego po onima koji imaju veliko srce. To je izazov za sve nas, te se valja pitati: Što je sa mnom? Kakvo je moje srce? Naša sudbina ne ovisi o onome što je izvan nas, nego prvenstveno o onome što je u nama. Poslušajmo sv. Pavla i zaodjenimo svoje

srce Božjom modom, njegovim milosrđem, dobrotom i ljubavlju. To je odjenutost za vječnost, za onu pobjedu života koju nam je ostvario Isus Krist svojom ljubavlju na križu.

Braćo i sestre! Vjerujem da osjećate kako je spomen bl. Marije Propetoga zapravo izazov za nas da provjerimo od kakvih to vrijednosti živimo i kojim putem želimo ostvariti onu pobjedu koju je Bog upisao u naše srce i za kojom čeznemo. Otvorimo još više svoja hrvatska srca onom Isusu Kristu koji nam je kroz naših trinaest stoljeća davao dostojanstvo po služenju Katoličke crkve, da on u nama ostvaruje svoje pobjede te Hrvatska tako bude velika zemlja, unatoč tome što ima malo kvadratnih kilometara ozemlja i što nema dovoljno materijalnih dobara. Velika zemlja, velika po velikim blajskim srcima, po velikim hrvatskim srcima. To je naša šansa! Sve vas pozivam da prekosutra dobro navijate, pa da Hrvatska pobijedi i uđe u finale svjetskog nogometnog prvenstva. Ali ne zaboravite da vaša majka koje se večeras spominjete navija da svi vi u Blatu tako otvorite svoje živote Isusu Kristu i žarče ostvarujete svoju povezanost s njime, da on u vama pobijedi. To je najdugoročnija hrvatska pobjeda! Majko Mariju Propetoga, moli iz nebeskog kraljevstva za svoje Blaće i za svoj hrvatski narod, da u srcima ne potone i ne postane plijen Zloga, nego da u njima uvijek bude prisutna Isusova pobjeda. Neka tako bude. Amen.

Molimo blaženičin zagovor za razumijevanje i prihvatanje Isusove riječi

Proslava spomendana bl. Marije Propetoga 2018.

Šesnaestu godinu zaredom, od 6. lipnja 2003., otkad je papa Ivan Pavao II. u Dubrovniku Mariju Propetoga proglašio blaženom i tako uzdigao na čas oltara, njezin se liturgijski spomen slavi 9. srpnja, što je 1966. godine bio dan njezina preminuća u Rimu, gdje je bila i pokopana. U okviru postupka za proglašenje blaženom, njezini su zemni ostaci 21. studenog 1998. preneseni u rodno joj Blato i pokopani u kripti Kuće matice i samostana Družbe Kćeri Milosrđa. Njezin se liturgijski spomen u Blatu, gdje je izgrađeno njoj posvećeno svetište, slavi kao blagdan, a u drugim mjestima kao spomendan, a to se svečanije događa u mjestima gdje djeluju njezine duhovne kćeri sa svojim suradnicima i blaženičnim štovateljima koji se ponegdje pripravljaju i trodnevnom ili nekom drugom duhovnom pripravom.

Cavtat

U župnoj crkvi sv. Nikole u Cavtatu na blaženičin je spomendan svečanu misu predslavio župnik don Mato Karamatić s prigodnom propovijedi o njezinu služenju siromasima i prezrenima u društvu. Ona je u tim patnicima prepoznavala Isusa i radovala se kad im je mogla pomoći. Također je služenju posvetila sav svoj život, a tom slikom iz blaženičina života župnik nas je pozvao da cijenimo vrijeme što nam ga je Bog dao i da pazimo kako ga provodimo i čemu posvećujemo! Naše se liturgijsko zajedništvo nastavilo uz agape kojim smo slavili petnaestu obljetnicu proglašenja blaženom naše Majke Marije Propetoga.

Josipa Rozić, učenica OŠ Cavtat

Čakovec

Naša čakovečka zajednica sestara Družbe Kćeri Milosrđa, koju čine s. M. Mojmira Mašina, s. M. Damirka Duvnjak, s. M. Jelena Medved i s. M. Milena Lisjak, vodi dječji vrtić »Marija Petković«, a pohađaju ga djeca od jedne do tri godine. Već nekoliko godina zaredom, na spomendan svoje utemeljiteljice bl. Marije Propetoga, sestre organiziraju završnu svečanost za vrtićku djecu, roditelje i prijatelje. Od dvadesetak ovogodišnjih polaznika njihova vrtića, dvanaestero ih odlazi u starije vrtičke skupine. Slavlju se pridružila i naša župna zajednica sv. Nikole biskupa sa svojim župnim vikarima fra Andželkom Rakhelom i fra Josipom Županom koji je i predslavio euharistiju. Djeca su, u majicama s likom svoje zaštitnice bl. Marije Propetoga, iako mala, radosno i iz svega srca pjevala na misi, potpuno slobodno i neopterećeni pogledima nas odraslih. U propovijedi je fra Josip govorio o značenje riječi vrtić, što znači mali vrt. On je i važno biblijsko mjesto koje se spominje od početaka čovjekova nastanka do ponovnoga Isusova dolaska. Zajedništvo se nastavilo druženjem uz domjenak koje su pripremile sestre, roditelji i prijatelji ove male zajednice. Djeca su poslije mise otpjevala i nekoliko pjesama i recitirala od onoga što su naučili pojedinačno i zajedno. Ovakvi susreti potiču na zahvalnost i radost, zahvalnost Bogu za dar sestara Kćeri Milosrđa i radost zajedništva svih odgovornih za odgoj i izgradnju drugčijega, boljega svijeta.

Nataša Kralj

Dubrovnik

Misno slavlje blaženičina spomendana u dubrovačkoj je katedrali predvodio generalni vi-kar dubrovačke biskupije don Hrvoje Katušić uz koncelebraciju katedralnoga župnika don Stanka Lasića i rektora zborne crkve sv. Vlaha mons. Tomu Lučića. Pjevanje je predvodio mješoviti pjevački zbor pod ravnateljem Jelene Cetinić Mikulandra i uz pratnju Marka Palčoka na orguljama. Propovjednik je protumačio

značenje kipa ispred splitskoga suda koji je alegorijski prikaz pravde: Žena jednom rukom prekriva oči, a drugom pokazuje na nebo. Time se poručuje da bi pravda trebala biti slijepa za ovozemaljsko, a jedini bi kriteriji u prosuđivanju trebao biti ono vječno, nebesko. Kakav je Božji sud, razabire se iz evanđeoskog teksta u kojem mladić dolazi pred Gospodina s pitanjem što mu je činiti da baštini život vječni. Gospodin ga pogleda, zavoli i reče mu da sve proda i poda siromasima, te ga slijedi. Mladić ode tužan. Isti takav poziv i pogled osjetila je i naša blaženica i odazvala mu se jer je Isusa uzljubila svim srcem. Napustila je svoju imućnu obitelj i u potpunosti se darovala Gospodinu. U propetom Isusu većina prepoznaće samo patnju, a naša je blaženica u njemu prepoznaće koliko nas je ljubio.

Ususret blagdanu održana je trodnevna duhovna priprava u kojoj je prva dana misno slavlje predvodio don Stanko Lasić i u propovijedima istaknuo blaženičinu poslušnost biskupu Josipu Marčeliću da ostane u Blatu i tu se posveti brizi za siromašne. Trećega dana misu je predslavio katedralni vikar i rektor dubrovačkog sjemeništa don Marin Lučić, a u propovjedi je blaženicu usporedio s prorokom Ezekijelom iz liturgijskoga čitanja. Ona je poput proroka prepoznala poticaj Duha da u svom prostoru i vremenu služi i radi kako je Gospodin nadahnjuje, iako se to čini protivno njezinoj volji da mu se posveti u zatvorenom samostanu. Potaknuo je vjernike da, poput blaženica, služe Gospodinu ondje gdje ih pozove, sa sposobnostima koje imaju, uz sve svoje slabosti, uvijek moleći za dar poniznosti. Sve je dane prije mise s. M. Veronika Dunatov predmolila pobožnost u čast bl. Marije Propetoga, a bila je i prigoda za štovanje blaženičnih moći koje su bile izložene pored oltara.

Mario Macan

Ivanić Grad

Trodnevnicom i euharistijskim klanjanjem naša se župa sv. Petra apostola ove godine pripravljala na proslavu blaženičina spomendana. Prije mise sestre Kćeri Milosrđa s Biserima Očevo milosrđa predmolile su krunicu uz blaženičina razmatranja, a župnik Branko Koretić je uz prigodne blaženičine pouke razmatrao liturgijska čitanja. Prvoga dana je to bila pouka o križu i nasljedovanju propetoga Krista, drugi dan pouka o potrebi poučavanja neukih kao snažnom djelu milosrđa, a treći dan pouka o euharistiji i potrebi da je slavimo svim srcem, dostojanstveno i savjesno, jer to jača našu vjeru i produbljuje ljubav prema Bogu. U misi spomendana župnik je istaknuo važnost i ljepotu duše koja naslijeduje Krista, jer je to ispravan put svakog kršćanina. Liturgijsko je pjevanje predvodio župni zbor sa s. Leticijom, a Biseri Očevo milosrđa su poslije pričesti izveli kratak scenski prikaz »Abeceda milosrđa« o bl. Mariji Propetoga i karizmi milosrđa na kojoj se i oni nadahnjuju. Euharistijsko je slavlje završilo blagoslovom i čašćenjem blaženičinih relikvija, a slavljeničko se zajedništvo nastavilo u župnoj dvorani. Nešto od te radosti Biseri Očevo milosrđa sa s. Anamarijom prenijeli su i 21 korisniku Obiteljskog doma za starije i nemoćne »Pro vita« obitelji Glavaš i njihovim djelatnicima koje su posjetili i obradovali ih pjesmom i recitalima. Svima koji su se na različite načine darovali u ovogodišnjoj proslavi blaženičina spomendana iskreno i veliko hvala.

s. M. Anamarija Vuković

Nin

U trodnevničici uoči blaženičina spomendana naša se župa sv. Anselma molila za mir u svijetu. Misu spomendana predslavio je gvardijan samostana sv. Frane u Zadru fra Anselmo Stulić u zajedništvu s četvoricom svećenika iz Slovačke i župnikom don Božom Barišićem. U propovijedi je misnik govorio o bl. Mariji Propetoga, o njezinu životnom putu od Blata preko Južne Amerike do Rima, putu na kojem se neprestano odazivala na Gospodinov poziv i to takvim predanjem u njegovu volju da je danas častimo na oltaru, među nebeskim zagovornicima, onima koji su proslavili Boga čineći dobro na zemlji. Govorio je o njoj i njezinu život-

Spomendan bl. Marije Propetoga...

nom putu kao posve normalnom hodu, jer samo je svet kršćanin normalan kršćanin. Nisu normalni oni kršćani koji nisu prihvatili Gospodinov poziv na svetost, a on je upućen svakom koji se zove Kristovim imenom. Svet ne znači biti i bezgrešan, jer i naša je blaženica griješila, ali je njezina veličina upravo u tomu što se znala poniziti, moliti oproštenje i prihvatići, ustati se nakon svakog pada i dalje koračati Kristovim putem žrtve. Sveci su obični ljudi koji su svaki dan započinjali odlukom da će toga dana biti Božji. Vjernici su imali prigodu moliti pred blaženičinom slikom i njezinim relikvijama koje se čuvaju u župnoj crkvi.

jim suradnicima, blaženičinim štovateljima, Bisericima Očevo milosrđa i Poslanicima Milosrđa. Mise trodnevnice predslavio je fra Josip Šoštarić, župni vikar u franjevačkom samostanu u Cerniku, a u propovijedima je govorio o blaženičinu duhovnom bogatstvu i poticao da joj se u svojim molitvama utječemo za zagovor.

Prvoga dana trodnevnice svoja su obećanja obnovili članovi Biseri Očevo milosrđa i Poslanika Milosrđa, a novi su dali svoja obećanja da evanđeoske savjete žive u duhu milosrđa po uzoru na bl. Mariju Propetoga. Drugi dan trodnevnice prisjetili smo se proslave beatifikacije bl. Marije Propetoga u Dubrovniku prije 15 godina. Video zapis je prikazala s. M. Jelena Krilić koja je kao mlada sestre sudjelovala u tom velebnom događaju. Treći su dan trodnevnice Biseri Očevo milosrđa duhovitim igrokazom ocrtali neke zanimljive zgodе iz blaženičina života.

Novska

Župa sv. Luke se na proslavu spomendana bl. Marije Propetoga pripravljala trodnevnicom u kojoj se prije mise molila krunica s blaženičinim razmatranjima i prigodnim programom koji su predvodile sestre Kćeri Milosrđa sa svo-

Prije mise spomendana u samostanskoj kapeli sestara Kćeri Milosrđa bila je molitva za blaženičin zagovor nakon čega se procesija s njezinim relikvijama uputila u župnu crkvu gdje je euharistijsko slavlje predslavio novljanski župnik Milan Vidaković u zajedništvu sa župnika iz Sirača Mihaelom Kosom, novljanskim sinom. Slavlje je završeno druženjem u samostanskom dvorištu.

s. M. Darija Lukić

Osijek

U crkvi Svetе obitelji misnim je slavljen o spomendanu bl. Marije Propetoga obilježena 52. obljetnica njezine smrti i 15. obljetnica beatifikacije. Župnik fra Dragutin Bedeničić je govoreci o blaženici pozvao vjernike na preispitivanje savjesti o tome koliko se i kako brinu za druge, za svoje bližnje i one koji su im povje-

reni. Djeca vrtića »Marija Petković« su andeo-skim glasovima svojom pjesmom dirnula svako srce, a igrokazom o njezinu životu potaknula da sve što činimo, doista činimo iz ljubavi prema Bogu i čovjeku. Blaženica je široke ruke dijelila sve što je imala, a dosjetljivom se ljubavlju skrbila da uvijek namakne ono što je drugima nedostajalo u hrani, odjeći i obući, lijekovima, ali se brinula i za njihove duhovne potrebe, tješila, hrabrilala, poučavala, k Bogu vodila... Neka nam naša blaženica velika srce bude zvijezda vodilja i nebeska zagovornica.

Ana Krmpotić,
odgojiteljica u vrtiću »Marija Petković«, Osijek

Ploče (Baćina i Plina – Stablina)

U župi Gospe Fatimske euharistijskim je slavljem koje je predvodio župnik fra Kristijan Perković, u zajedništvu s dvojicom svećenika iz Češke, proslavljen blaženičin spomendan. Li-

Subotica

Župa sv. Roka i ove se godine na proslavu spomendana svoje suzaštitnice bl. Marije Propetoga pripravljala devetnicom. To je jedino mjesto izvan Blata gdje se vjernici devetnicom pripravljaju na blaženičin spomandan devet dana. U njoj posvećenoj kapelici u župnoj crkvi u

turgijsko je pjevanje predvodio župni zbor s Biserima Očeva milosrđa koji su tijekom mise u prigodnu recitalu »Tko su biseri – slovo po slovu«, u pjesmi i molitvi vrlo duhovito oslikavali bl. Mariju Propetoga zanimljivostima iz njezina bogata života. Time su pozivali vjernike da mole blaženicu za zagovor i da, poput nje, čine dobro drugima. Svojim radom i zalaganjem Biseri se trude naslijedovati svoju blaženicu i živjeti u duhu njezine karizme milosrđa.

s. M. Helena Bakula

kojoj se čuvaju njezine moći svakog se devetog u mjesecu slavi njezin spomen, upravo onako kako se to radi i u njezinu svetištu u Blatu. Svaki dan devetnice ima svoju molitvenu nakanu: za bračne parove koji žele dobiti djecu i za trudnice s rizičnom trudnoćom, za misije, misionare i uspješno promicanje nove evangelizacije, za duhovna zvanja u Družbi Kćeri Milosrđa, za siromahe uz prikupljanje darova za njih, za one koji traže posao, za bolesnike, za duše u čistilištu, za obitelji i njihovu djecu. Prije svete mise bio je kraći duhovni program: krunica, litanije bl. Marije Propetoga, njezine »Hvale i zazivi«, euharistijsko klanjanje ili križni put s molitvenom nakanom dana.

Devetnicu je vodio župnik mons. dr. sc. Andrija Anišić sa sestrama Kćerima Milosrđa iz subotičkog samostana, a u neke dane, sukladno molitvenoj nakani, uključivali su se razni sudionici. Tako je na dan misija s. M. Jasna Crnković govorila o misijama u Družbi Kćeri Milosrđa, o prvim sestrama koje su 11. ožujka 1936. otišle u Južnu Ameriku, u Argentinu, pa se od nedavna taj dan u njihovoj družbi slavi kao misijski dan. Na dan života i obitelji proslavljen je đakonsko ređenje župljana Nebojše Stipića, dugogodišnjeg ministranta i njihova voditelja koji je u svojoj prvoj propovijedi u župi svjedočio svoju povezanost s blaženicom.

Blaženici se župljani posebno utječe u molitvi za dar djece pa se zahvalno organizira blagoslov trudnica i djece. Bolesnicima se podjeljuje sakrament bolesničkoga pomazanja, a ove godine ga je četrdesetak bolesnika primilo po rukama mons. Marka Forgića i župnika. Svetlana Đorđević je svjedočila o svom ozdravljenju snagom sakmenta bolesničkoga pomazanja. Na dan siromaha molilo se na tu nakanu i prikupljalo sredstva za potrebitе. Svake godi-

ne se pomogne nekoj obitelji. Svima je posebice na srcu molitva za duhovna zvanja pa je župnik istaknuo da župljani imaju apostolat duhovnih zvanja, tj. da mole za one koji su osjetili poziv u svećeništvo ili redovništvo, da ga što jasnije spoznaju i na nj odgovore. Uz to postoji i apostolat koji je osobito zagovarao sv. Ivan Pavao II., a to je apostolat predlaganja duhovnoga zvanja. Dobro je kad roditelji žele da im neko od djece Gospodin pozove u duhovno zvanje i mole za to, pa onda i djetetu predlože tu mogućnost.

U proslavi spomendana su sudjelovala i djeca vrtića »Marija Petković«, skupine »Sunčica« i »Biser« koji su sa sudionicima Ljetnog oratorija i djece iz župe sv. Roka prije mise izveli program posvećen blaženici. Misu je predslavio župnik u zajedništvu s mons. Stjepanom Beretićem, fra Danijelom Maljura i đakonom Draženom Skenderovićem, a propovijedao je đakon Stipić posebice ističući blaženičinu povezanost s Kristom raspetim. Ona je primjer žene i majke koja trpi sve nevolje jer zna da je Krist s njom i da vrijedi ići za Gospodinom. Slavlje se nastavilo u samostanu sestara Kćeri Milosrđa i vrtiću »Marija Petković«.

s. M. Jasna Crnković

Uskoplje

Biseri Očeva milosrđa i djeca maloga zbora »Bl. Marija Propetoga« u trodnevnoj su pripravi na slavlje spomendana svoje zaštitnice predmolili krunicu s njezinim razmišljanjima. Misu spomendana predslavio je župnik fra Vinko Marković, a liturgijsko pjevanje predvodili su Biseri Očeva milosrđa i pjevači maloga i velikog župnog zbora »Bl. Marija Propetoga«. Propovjednik je govorio o blaženičinim krepostima i iz njezina života prožeta Božjom riječi iščitavao poruku za nas današnje vjernike i Kristove učenike. Liturgijsko je slavlje završeno čašćenjem blaženičinih relikvija, a slavlje se nastavilo u župnoj blagovaonici uz stol koji je pripravljen dobrotom župnika, članova zbora i sestara Kćeri Milosrđa.

s. M. Angelina Tokić

Valpovo

U župnoj crkvi Bezgrešnoga začeća Blažene Djevice Marije proslavi blaženičina spomendana prethodila je trodnevница koju je predvodio župni vikar Mario Žigman, kao i slavlje spomendana. Svakog se dana molilo litanije blaženici i utjecalo joj se u zagovor molitvom i prošnjom. Propovijedi su bile posvećene njezinu

blagoslovljenu životu koji je posvetila djelima milosrđa. Liturgijska su slavlja bila prožeta njoj posvećenim pjesmama koje je predvodio mješoviti župni zbor sv. Cecilije. Uoči spomendana, djeca su poslije mise izvela igrokaz »Magarac u misijama« koji uprizoruje blaženicu u njezinu misijskom djelovanju u Babini, mještašcu

nedaleko rodnoga joj Blata na Korčuli, kamo je odlazila kao djevojka. Molitvom i pjesmom tijekom priprave i u slavlju spomendana blaženica nas je potaknula na veću ljubav prema Isusu i bolje prepoznavanje Očeve volje u našem kršćanskom životu, na veću osjetljivost za nadahnuća Duha Svetoga i hrabrija djela milosrđa prema bližnjima. Radost spomendanskog zajedništva nastavili smo u pastoralnom centru gdje su sestre s darežljivim župljanima priredile prigodan domjenak.

s. M. Danijela Škoro

Vancouver

Sestre Kćeri Milosrđa i župljani hrvatske katoličke župe Prečistoga srca Marijina proslavili su 15. obljetnicu proglašenja blaženom Marije Propetoga svetom misom zahvale koju je slavio župni vikar fra Dujo Boban. Podsjetio je na riječi sv. Ivana Pavla II. s mise beatifikacije u Dubrovniku, 6. lipnja 2003.: »Smisao života jest da se shvati Božja ljubav i da se, slaveći Boga, odgovori na tu ljubav.« Papa je time sažeо poslanje naše blaženice i njezinu karizmu milosrđa. Povestila je svoj život ljubavi prema Bogu otjelovljenoj u ljubavi prema čovjeku potrebniku i u tomu nadahnivala život svojih duhovnih kćeri, sestara Kćeri Milosrđa, kako za vrijeme svoga zemaljskoga života, tako i danas. Sestre djeluju na raznim mjestima, svugdje čineći djela milosrđa u karizmi svoje majke utemeljiteljice, otvorena duha za suvremene potrebe čovjeka.

s. M. Lea Brusač

Zagreb, crkva sv. Josipa, Trešnjevka

Proslavi blaženičina spomendana prethodila je trodnevna duhovna priprava koju su predvodili Poslanici Milosrđa i s. M. Kristina Injić s djecom Liturgijske grupe »Bl. Marija Petković«. Molila se krunica s blaženičinim promišljanjima o otajstvima i litanije bl. Mariji Propetoga, a sve je bilo protkano pjesmama posvećenim blaženici u čemu je sudjelovao i Zbor gospoda.

Svetu misu prvoga dana trodnevnice predslavio je mladomisnik Alen Vrbek, a prema riječi psalma: »Ne živi čovjek samo o kruhu, nego o svakoj Božjoj riječi!« vjernike je potaknuo da više bdiju nad Božjom riječi, da je svim srcem slušaju i traže od Gospodina da je izvršće. Drugi je dan misu predslavio mladomisnik Karlo Kruljac i ustvrdio da je život ot-

Spomendan bl. Marije Propetoga...

cem i Ivanom Damjanovićem predslavio misu spomendana i na temelju biblijskih čitanja propovijedao o Gospodinu koji nas sebi zaručuje i želi da mu se posve predamo, da možemo kao sv. Toma reći: »Gospodin moj i Bog moj!«

Djeca su nas darovala i glazbenim recitalom, a mladomisnici svojim mladomisničkim blagoslovom. Bilo je prigode za štovanje blaže ničinih relikvija. U župnoj dvorani »Augustin Holi« svim sudionicima slavlja Poslanici Milosrđa su pripremili agape.

Vesna Puljić, Poslanica Milosrđa

kan od ljubavi koju je Bog, ljubav sama, stavio u ljudsko srce, a sveci su ljudi koji bdiju nad tom ljubavi u svom srcu i djetinjim joj se pouzdanjem daruju, na blagoslov i spas duša koje su im povjerene. Treći je dan euharistijskom slavlju predsjedao naš župnik Damir Ocvirk, a propovijedao je o Isusovoј riječi sv. Pavlu: »Dosta ti je moja milost jer snaga se u slabosti usavršuje.« Kad vjernik ističe svoje slabosti, Bog u njemu raste i proslavlja se, pa nas je potaknuo da se ne zatvaramo u okove svojih slabosti, već da se otvorimo poticajima Duha, da ojačani Božjom milošću u našoj slabosti prepoznamo Božje vodstvo i s njim surađujemo!

Mladomisnik Matija Novački je u zajedništvu s našim župnikom, mladomisnikom Krulj-

Zagreb, crkva sv. Petra apostola

U crkvi sv. Petra apostola na blaženičin su se spomendan njezini štovatelji pripravljali trodnevnicom uz krunicu s njezinim razmišljanjima prije euharistijskoga slavlja. Prva dva dana misu je predslavio fra Mate Bašić, a propovijedao je o svetačkom životu bl. Marije Propetoga i načinu na koji je ona slijedila Isusa. Cjelovito je odgovorila na njegov poziv: »Dodi i slijedi me!« U tome se sastoji svetost koja se ne odnosi samo na žene i majke, nego još više na očeve. Danas je zanemareno značenje očinske svetosti i treba ga ponovno otkriti. Župnik Josip Golubić je trećega dana trodnevnice govorio o nerazumijevanju Isusovih sunarodnjaka dok im je naviještao Očevu riječ. Pozvao je vjernike da mole zagovor bl. Marije Propetoga za razumi-

jevanje Isusove riječi i za njezino prihvaćanje u svom životu.

Euharistijsko slavlje spomendana predslavio je fra Mate u zajedništvu sa župnikom, a liturgijsko je pjevanje predvodio zbor župe sv. Mirka iz Šestina pod ravnanjem i uz orguljsku pratnju mo. Božidara Ljubenka. Fra Mate je u propovijedi usporedio bogatog mladića iz Evanđelja koji nije prihvatio Isusov savjet i bl. Mariju Propetoga koja je bolje shvatila Isusov poziv i velikodušno mu se odazvala. Njezin je život dokaz da se može živjeti ono na što nas Isus poziva. Djeca vrtića »Marija Petković« svojom su pjesmom i recitacijama radosno slavila svoju zaštitnicu i svima uljepšala euharistijsko zajedništvo koje se nastavilo i u župnoj dvorani.

s. M. Jasna Crnković

fra Mate Bašić, OFM

Moja će vjera zapaliti vjeru drugoga

Iz propovijedi u crkvi sv. Petra u Zagrebu na spomendan bl. Marije Propetoga, 9. srpnja 2018.

Draga braćo i sestre, danas na spomendan bl. Marije Propetoga, o 15. obljetnici njezina proglašenja blaženom, pred nama je Božja riječ u kojoj slušamo o onome mladom bogatašu. Marija Petković je shvaćala Božju riječ i nastojala živjeti po njoj. Naš veliki fra Bonaventura Duda u jednom broju *Brata Franje* o njoj je zapisao:

»Marija Petković bijaše duša molitve i pokore, po uzoru na Krista raspetoga; vjerna naslijedovateljica Franje is Asiza, s kojim je mirne duše mogla govoriti: 'Bog moj i sve moje! Deus meus et omnia!' Ona je navješćivala isto ono veliko obećanje koje je propovijedao sv. Franjo: opsluživati evanelje Božje. I svojim primjerom poticati ljude na ljubav, na molitvu, na pokoru. Marija Propetoga nije nikada kazala da se svetost sastoji u karizmama, niti u onim značajnim niti u onim manje značajnim. Ustvrdila je i uvijek poučavala druge da se svetost sastoji u ljubavi.«

Svetost je u ljubavi. To nam kaže i današnji evanđeoski odlomak u kojem je opisan razgovor između Isusa i bogataša. Taj bogati mladić smatrao je da spasenje može postići, neka kупiti svojim djelima. Dok ne bude spremna da spasenje prihvati vjerom, on ga neće moći dobiti. On je bio imućan, bio je imun na nemuštinu, dakle, bio je siguran. Bio je siguran i da svojim nastojanjima može postići spasenje i bilo mu je dovoljno da sam nešto učini i tako postigne vječni život. Vidimo da mu Isus daje kategorički odgovor koji je vezan uz zapovijedi. Dobro je zamjetiti da mu nabraja samo one zapovijedi koje se tiču odnosa prema drugima,

odnosa prema bližnjima. Isus mu ne spominje zapovijedi koje se odnose na Boga, nego mu spominje: ne ubij, ne učini preljuba, ne ukradi, ne svjedoči lažno, ne otmi, poštuj oca svoga i majku. Isus, ističući upravo ove zapovijedi, želi ponovo naglasiti poruku da će doista biti spašen onaj koji njemu čini što god učini jednome od njegove najmanje braće.

Ovdje dolazi do izražaja problem izvršavanja zakona. Mladić odgovara Isusu: Ali, učitelju, sve sam to čuvaod svoje mладости, sve sam to činio, sve sam to vršio. Ako i ti tako kažeš, Isus će ti reći: Gledaj, vjerniče, činio si, vršio si, ali gdje je u tome bila ljubav? Činio si, vršio si prazno! Činio si, vršio si, ali zato što moraš vršiti, a ne zato što želiš vršiti! Isus nas poziva da i mi budemo vršitelji Božjeg zakona, ali ne zato što moramo vršiti zakon, nego zato što ga želimo vršiti, da tako iskažemo svoju ljubav prema Bogu i da tako živimo ljubav koju nam on daje.

Doista, kod ovoga bogataša bilo je prisutno samo to vanjsko držanje zakona, a onoga istinskoga, unutarnjega, uopće nije bilo. Tako se ne baštini vječni život. Život vječni baštini se ljubavlju. A ljubav se uči odricanjem. Odricanje se uči križem, a križ se uči Kristom. To je osobito znala bl. Marija Propetoga. Ona sama nas danas uči kada kaže:

»Propete Isusove ruke neka nas opominju da sve radimo u ljubavi i požrtvovnosti. Probodene noge Isusove neka nas opominju da hodamo putem svete poslušnosti i putem svetih Božjih zapovijedi. Njegova trnova kruna neka nas sjeća svete ponizno-

sti koja mora da resi našu dušu. A otvoreni bok Isusov neka bude naša najslađa okrjepa i naš zaklon. Iz njega crpimo snagu u svim svojim bolima i slabostima» (Kapitul, *O slavi križa*, 14. rujna 1930.).

Ona se pita:

»Tko će nam pokazati znak i veličinu ovoga križa koji je zasjao na svim zastavama, grobovima i brdimu, koji je utjeha svim dušama, koji je strah paklenim duhovima, koji ima toliku moć? Nije taj naš križ nešto žalosno. Ne, on je najveća dubina otajstva, kako veli, što ga više promatra to dublje nam se knjiga otajstva veličine i miline otvara. I taj Kristov križ svi ne mogu shvatiti i prihvatići« (Pouka, *O križu*, 14. svibnja 1936.).

Upravo ove riječi bl. Marije Propetoga poticaj su i nama danas. Ona govori o probodenim Kristovim rukama i nogama, o probodenom Kristovu boku i njegovoj izmučenoj glavi. To je poziv i nama da razmišljamo o tome, ali i da mi budemo oni koji takvu ljubav koju je Krist nama dao, pružamo jedni drugima, da se doista učimo odricati jer samo se odricanjem uči ljubiti. Nema ljubavi bez odricanja. Lijepo je to jednom rekao fra Bonaventura Duda: »Nema ljubavi i ne postoji ljubav, ako ona nije žrtvena ljubav.« Takvu nas ljubav uči Isus Krist. U tome vidimo to otajstvo koje je Marija Propetoga znala i živjela. Shvaćala je tu probodenu žrtvenu ljubav i znala je da se ona živi jedino u odričanju, jedino u poništavanju sebe, jedino tako da nismo imućni sobom, da nismo siguran u sebe, nego želimo biti sigurni u Bogu. Želimo biti imućni u Bogu jer jedino tako možemo postići Kraljevstvo nebesko.

Isus u današnjoj evandeoskoj riječi daje primjer deve koja prolazi kroz iglene ušice. To je primjer koji je bio jasan u tadašnjem Izraelu.

Ušicama iglenim nazivala su se jedna od sporednih vrata Jeruzalema. Ta su vrata bila toliko niska da bi deva, koja je u tadašnje vrijeme bila zapravo najviša životinja u Izraelu, da bi prošla kroz njih morala kleknuti i s nje se moralо skiniti svu opremu. Sve što je na sebi nosila moralо je biti skinuto. Ovim primjerom Isus nam kaže: lakše će uči onaj koji je kleknuo i sve skinuo sa sebe, nego li onaj koji sve na sebi drži. I zato Isus od nas želi, kako je to dobro shvatio sv. Franjo i dao nam primjer, da zapravo razgolitimo sami sebe, da se razgolitimo od samih sebe. Razgolititi sebe od samoga sebe, da bismo se mogli na taj način onda zaodjenuti Kristom. Upravo je to činila bl. Marija Propetoga. Zato je za nju najveća znanost i bila križ. Ona je svoje najveće znanje crpila iz križa.

U primjeru ovoga bogataša također vidimo da za kraljevstvo Božje ne postoji početna prednost. Tako isto i za križ. Nije netko bliže križu. I nema netko očitu prednost u pristupanju križu ili u pristupanju kraljevstvu Božjem. To je problem koji ovaj mladić nije shvatio i zato je pitao što još mora učiniti da baštini život vječni. Kao da kaže: »Evo, učinit ću nešto!« A Isus jednostavno kaže: »Prodaj sve, podaj siromasima i onda dođi.« Mladić odlazi žalostan. I to je jedini primjer u Novome zavjetu da netko iz susreta s Isusom odlazi žalostan. Mladić odlazi žalostan jer nije bio spremjan razgolititi sebe, ostaviti sve, saviti se pred Bogom, biti nesiguran u svojoj sigurnosti i postati siguran u jedinoj stvarnoj sigurnosti – Bogu.

Upravo nam to pruža vjera, to nam pruža euharistiju. Euharistija spaja tu snagu i to bogatstvo, da u njoj nalazimo sve što je potrebno.

Tako ostvarujemo Isusov nauk i živimo nje mu na spomen. A živjeti njemu na spomen znači živjeti euharistiju. Živimo euharistiju, ne samo dok traje u crkvi, nego i u vremenu između misnih slavlja. Amen.

Deset tromjesečja ususret stogodišnjici Družbe Kćeri Milosrđa

Vrijeme nezaustavljivo teče svima, pa tako i Družbi Kćeri Milosrđa koja doskora dostiže svoj stoti god od onoga dana utemeljenja, 1920. u Blatu na otoku Korčuli, kad je postojanom vjerom starca biskupa Josipa Marčelića i zanosnim poletom uzorne kršćanske djevojke Marije Petković providnosno trasiran put izvorne hrvatske redovničke zajednice. Na taj veliki jubileji sestre Kćeri Milosrđa i njihovi suradnici, sa štovateljima blažene Marije Propetoga, žele se duhovno pripravljati u deset tromjesečja. U prethodna dva broja našega glasila prohodali smo prva dva tromjesečja. Pred nama je treće tromjeseče s novim poticajima za naš što svjesnijih vjernički hod u duhu karizme milosrđa kako ju je živjela naša blaženica i kako je žive njezine duhovne kćeri.

Treće tromjeseče duhovne priprave u karizmi milosrđa – listopad, studeni, prosinac

Treće tromjeseče želimo posvetiti našoj izgradnji u neograničenom pouzdanju u Boga, u njegovo vodstvu, u kreposti siromaštva, da nas nikakvo posjedovanje ničega ne sputava nego da od svega imanja budemo uvijek slobodni i da se izgradimo u kreposti uslužnosti, da znamo zatomiti sebe i svoju volju i svakoga ljubazno primiti, darovati mu svoje vrijeme i sposobnosti.

Prijedlozi za proslavu svakog 9. u mjesecu u zajednicama gdje djeluju sestre Kćeri Milosrđa i njihovi suradnici, bilo djeca Biseri Očeva milosrđa ili Poslanici Milosrđa, a pripravu i vođenje susreta preuzme neka do sestara iz zajednice ili netko od suradnika:

- 1. Izlaganje blaženičinih relikvija s uvodnom molitvom.**
- 2. Zajedničko čitanje dijela blaženičine mjesecne pouke ili nekog drugog prikladnog teksta.**
- 3. Zajednička ili osobna molitva krunice dotičnoga dana i litanija bl. Marije Propetoga.**
- 4. Euharistijsko slavlje (zajedničko gdje je moguće organizirati ili odlazak na slavlje gdje je dostupno).**

Listopad

Temeljna nakana: Pouzdanje u Boga.

Naša vježba: Dopustiti da drugi u mojim riječima i ponašanju prepoznaju Boga koji je ljubav i daruju mu svoje povjerenje.

O velikom pouzdanju u Boga

Moramo imati veliku, živu vjeru i ne ispovijedati je samo ustima, nego svjedočenjem, životom! Vjerujemo u Boga, Oca svemogućega. On je svemoguć – sve može učiniti! On je stvorio nebo i zemlju ni iz čega. On zna de sve sklonosti naše duše, pa će nam dati i sve potrebne milosti. Vjerujemo da je svemoguć, da je Otac i da će sve dati što nam je potrebo za dušu i tijelo. Kad budemo prožete takvom vjerom, o kako će nam biti sladak život! Ako se osnažimo u vjeri da je Bog naš otac, o kako ćemo slatko pjevati riječi ljubavi i pouzdanja! On će nam, kao i pticama, dati sve što nam treba. Gledajmo samostane širom svijeta, sve je cvalo dok je bilo neograničenog pouzdanje u Boga Oca. Kad je nestalo tog pouzdanja, opustjeli su. Isto kao čitave družbe, tako i svaka pojedina sestra, ako joj nestane pouzdanja u Boga, propast će. Zapamtimo i odlučimo se za ono što nas nebeski Otac uči: Vjerujem u Boga Oca, Stvoritelja neba i zemlje. Vjerujmo će se on pobrinuti za one koje je stvorio, pa ako i trpimo, znademo da je sve to za nas Božja providnost koja je i Sina svoga dala razapeti za naš spas. Ako smo zlostavljeni i poniženi, bit ćemo zlovoljni ako nismo razumjeli Gospodinov nauk. Pouzdanje u Boga moramo imati u svim protivštinama. Neuspjeh u radu neka te ni najmanje ne smućuje. Treba da budeš službenica i u križu. Ničega nam neće pomanjkati dok je u nas pouzdanja u Boga. Bile nevolje, bile kušnje, ne smijemo gubiti pravoga pouzdanja u Boga, jer nas hoće preobraziti kao pšenicu koja se samelje, kao grožđe kad se tješiti. Kad vidite križ i muke znajte da je to ključ neba. Neka vas vodi pouzdanje, neograničeno pouzdanje u Isusa. Tražite samoga Boga i sve će vam se dati. Ako nas i zatekne križ, znamo da to sama Božja providnost hoće. Bog je priustio zlo da izvede dobro. Ne gubimo vjere nikada, jer time samo trpimo još više.

(Pouka bl. Marije Propetoga na kapitulu
u Blatu, 19. srpnja 1931.)

Studeni

Temeljna nakana: Krepost siromaštva.

Naša vježba: U malim se stvarima osiromašivati za druge.

Slijediti Isusa u poniznosti, žrtvujući se za siromahe

Isus, kralj neba i zemlje, na ovom je svijetu živio kao siromah i među siromasima, ponizan u svojoj pravoj veličini. Sve duše koje ljube Isusa idu putem poniznosti i siromaštva. Ova je naša družba sebi uzela za svoj vlastiti duh poniznost i jednostavnost, i nijedna od njezinih članica ne može na svoj poseban način slijediti Krista. Isus Krist, božanska mudrost, radio je kao siromah i sa siromasima. Blažena Djevica Marija, njegova majka, uzor neba i zemlje, bavila se jednostavnim poslovima: tkala, šivala, kuhalila, radila ženske domaćinske poslove. Ona, kraljica neba i zemlje, za volju Božju radila je te ponizne poslove i nije čekala da joj drugi nabave hranu, nego ju je zasluzivala svojim rukama.

Kad Krist govori: »Slijedi me«, hoće da ga naslijedujemo i pokažemo svijetu njegov duh siromaštva. Poznat vam je Isusov život i njegov duh i što on želi. Kćeri moje, znajte da je Kristov duh jednostavnost, poniznost i siromaštvo. Ali nije siromaštvo u nošenju siromašnoga odijela, a još manje poderanoga i prljavog, nego u unutarnjem odvajajući od posjedovanja. Zato je Isus Krist rekao da su blaženi oni koji su siromašni duhom, a ne tijelom. Stoga moramo raditi kao siromasi, odijeliti se od svega što je bogato i što sjajno, a naslađivati se u svemu onome što je jednostavno i siromašno i to ljubiti. Moj je ideal uvijek bio živjeti u nekoj maloj kući. U svim stvarima moramo željeti najsilomašnije, od glave do pete, jer duša koja ljubi Isusa Krista više ništa za sebe ne želi. U njemu, koji je sve njezino bogatstvo, ona ima sav svoj nakit. Morate shvatiti duh Kristov i Blažene Djevice Marije, da užljubite siromaštvo i poniznost. A dobro znate koji je duh Presvete Djevice Marije, koji je duh našeg sv. oca Franje, koji duh vaše duhovne Majke. Sveta je Tereza Avilska bila vrlo učena, a ipak je imala velik duh poniznosti. Kćeri moje, treba da se pripravite da možete raditi za duše u duhu poniznosti i žrtve i tako ćete hvaliti i slaviti Boga i sav će vaš život biti molitva. Ne zaboravite da je ovo franjevački duh i da morate biti utjelovljenje siromaštva, rada, jednostavnosti i molitve. U Isusu vas ljubi i blagoslivlje vaša duhovna Majka.

(Pouka bl. Marije Propetoga, 31. srpnja 1950.)

Prosinac

Temeljna nakana: Uslužnost i smilovanje prema drugima.

Naša vježba: Ustrajati u uslužnosti onima koji nas okružuju.

O uslužnosti i gostoljubivosti gledajući Krista u svakome

Dušu koja posjeduje krepot gostoljubivosti i uslužnosti Bog odabire za velike stvari. Kad je Abraham sjedio pred svojom kućom i opazio tri čovjeka kako prolaze, potrči k njima i zamoli ih da se svrate k njemu da ih pogosti. A bio je to Gospodin s dva andela koji mu je to obilato nagradio. U toj se kreposti moramo i mi odgojiti i izgraditi svoje srce, da bude puno ljubavi i samilosti za svakoga i da gleda Boga u svima, a osobito u onima koji nas okružuju, koji su došli služiti Bogu i Bog se je nastanio u njima. Kad nas nitko ne moli za uslugu i dobročinstvo, moramo poput Abrahama sami tražiti prigodu za to. U žrtvi budite, draga djeco, neograničeni. Kad dragi Bog odabire koju dušu za veće stvari, odabire je da bude andeo tješitelj i da otare mnogu suzu. Treba da imamo odgojeno srce, Božjim duhom zadojeno, srce koje prašta i svima se smiluje. Trebate shvatiti ljepotu uslužnosti i biti uslužne svakome. Milosrdna sestra svakoga podiže, liječi, tješi i poučava, pa i nauštrb svoga zdravlja i mira, samo da usreći drugoga. Krist vas je odabrao da mu služite u toj kreposti i da budete požrtvovne, za utjehu i zadovoljstvo drugih. Ako ste već odabrane da budete milosrdne sestre, morate se osjećati sretnima da možete drugima pomagati. Neka vas jačaju i tješe Kristove riječi: »Što učinite jednome i najmanjemu, meni ste učinili!« Zato budite prave kćeri Milosrđa. Karitas je ljubav nebeska, jer ljubav je milosrđe Božje. Ako je on Milosrđe, njegova djeca koja nastavljaju njegovo djelo zovu se njegovim imenom, a vi ste kćeri Milosrđa. I vi, mile moje, budite uslužne i gostoljubive, ne samo svojim sestrama nego i drugima. Nastojte svakoga razveseliti i utješiti kao milosrdne majke – majke lijepo ljubavi. Zato, draga djeco, moramo nastojati da tu ljubav zadobijemo, a koje je nemaju moraju se odgojiti u uslužnosti jer je to prva krepost, to je klica ljubavi. Ne radi taštine, nego radi samoga Boga. Tko nema uslužnosti, nema ni milosrdnosti. Vas je Gospodin sve posebno odabrao da se s njime žrtvujete i budete milosrdne svakome i time vam je pokazao svoju volju i želju da te kreposti postignite i da jednom primite plaću koju je obećao milosrdnim govoreći: »Blago milosrdnima, jer će milosrđe dostignuti.«

(Pouka bl. Marije Propetoga na kapitulu u Blatu, 10. svibnja 1931.)

s. M. Serafina Franulović

Moja sjećanja na osnutak naše družbe

Po nalogu Majke utemeljiteljice s. Serafina (Josipa) Franulović (Vela Luka, 1. kolovoza 1892. – Blato, 22. svibnja 1977.) je kao članica prve skupine djevojaka koje su se 1919. i 1920. godine okupile oko Marije Petković u Blatu, zapisala svoja sjećanja na osnutak Družbe Kćeri Milosrda. Majka utemeljiteljica je u s. Serafini prepoznala njezin iskrčav duh i očit talent za pisanje, na čemu su joj zahvalni svi naraštaji Kćeri Milo-

srđa i njihovih suradnika. U ovom godištu, u četiri suslijedna broja našega glasila donosimo samo ulomak o samim počecima Družbe, iako je s. Serafina u raznim napisima opisala i niz drugih događanja vezanih uz svoju družbu koju je svim srcem voljela, cijenila i čuvala, a o njoj pisala u svome stilu, istinito i objektivno. Rukopisni zapis iz arhiva Središnje družbine kuće u Rimu prepisale su s. M. Slavenka Mikić i s. M. Juliana Beretić.

Prve duhovne vježbe (rujan-listopad 1920.)

Zaorao je duboke i široke brazde o. Stašić. Očistio ih, zaliо i zasijao da smo se dugo sjećale i govorile: samo jedan put onakve! Rijeke milosti su poplavile naše duše. Prvih osam dana bila je kiša oduševljenja. Gledale smo samo Tabor kao da je Kalvarija za nama, a ne ispred nas. Samo je dragi Bog znao kakvu nam injekciju kušnje spremu naš dobri otac Marčelić. Uoči blagdana sv. Franje poslao je o. Stašića i don Pera da spreme sporazumno s č. Majkom redovnička imena.

Redovničko ime č. Majke prije nekoliko godina rekla je jedna sestra ančela, a da joj nitko nije prije saopćio koje ime želi. Ona ga je u srcu nosila, ali ga nikome nije iznosila. Ovoj č. ančeli je zapovjedila njezina č. Majka da kaže kako će se gospodica Marija zvati kao č. sestra. Ova se pomolila i rekla: zvat će se Marija Propeta. O. Stašić je tvrdio da je dok je tekao govor o njezinu imenu u zraku viđio ime: Marija Propetog. Sama je nama priznala da ga je željela, a da ga ne bi nikad pitala. Gospodin joj ga je dao. Za moje se ima zauzeo o. Stašić i želio da ostane ono koje mi je dao u Trećem Redu – Serafina. Bilo je prihvaćeno. Za imena drugih se ne sjećam. Duhovne vježbe su završile 3. listopada ujutro, ali je tišina i sabranost ostala kao dužnost. Čule smo da je preuzvišeni došao i odsevo po običaju u župnika i od njega poslao po redovnička imena da mu ih donesu iz samostana. Spremljena je i ukrašena župna crkva, a ovamo u nas sve spremno. Pozvane se gos-

podice Milka, sestra č. Majke, i Ida Depolo da one budu domaćica i kuharica, da primaju goste itd. Spremno sve!

Teška doza narkoze

Dok smo plivale u radosti i brojile časove kad će svanuti blaženi dan oblačenja, eto nam vijesti od preuzvišenoga da oblačenje neće biti sutra, jer on ide u Smokvicu posvetiti župnu crkvu. Nemamo koga pitati nizašto. Svećenici se razišli k'o rakova djeca. Dogovarale se koja će od nas ići pitati za ovaj zastoj. Nijedna nije smogla snage da se približi onom kolosu duha i tijela. U toj boli i neizvjesnosti bojale smo se za č. Majku koju bi duhovni potresi skupo stajali i nama mnogo straha zadali. Utrnulo je sve u nama. Svaka je trpjela za sve i za sebe. Zavladao val šutnje k'o u grobu. Zvonilo je na večeru, ali tko će gutati pa bila i sama tekućina? Trebalо je da svrši i ta zajednička vježba. Sjele za stol, a »alat« stoji. Č. Majka sabire snagu da nam zapovjedi, ali ne ide. Konačno je ona najteže ranjena. Ovamo, onamo nešto smo pojele i zahvalile. U rekreaciji teku samo nagadjanja i prognoze, ali sve u zraku. Bilo je na kraju rečeno da se mirno predamo. Bogu za ljubav sve primimo, pa kud puklo. Sve je u njegovim rukama. Biskup nas kuša! Neka kuša! Iza njega stoji Otac nebeski koji ne var-a. Tako je svaka ponešto iznijela iz svoje duše. Bolno je protekla večer dana 3. listopada, a za 4. se naoružajmo da operacija dobro uspije.

Razmatrale smo o Abrahamovoj vjeri. To je djelovalo kao penicilin koji je imao zadatak uništiti u nama sve grješne

klice da na čiste njive padne sjeme koje je Providnost stavlja u ruke preuzvišenom biskupu. Prevelika je doza narkoze u biskupovoj šprici. Htio je da u nama sve staro obamre i spremi nas za teške operacije koje nas čekaju u redovničkom životu. Alaj je bio kirurg!

Ma kako se predale, blagdan sv. Franje je prošao kao u nekom tunelu čekajući na iskru svjetla. Moje dvije sestre došle iz Vela Luke. A kako će im reći što je ustvari? Donijele za pirla što su više i bolje mogle. Isti magarac je sve nosio kao i na dan moga bijega. Nekako sam se snašla i glumila da će biti sutra, a još ne znam ništa. U Blatu su kod poznatih prespavale i rano u samostan došle jer ih je uvjerala zvonjava zvona da će zaista biti što je moralno biti: Igra toga šaha sretno je završila tek uvečer oko 7 sati.

Don Ivo Ostojić bio je te večeri naš andeo Gabrijel. Na župnom dvoru je nanjušio da će svečanost biti 5. listopada i kao na krilima doletio da nas razveseli, ali da šutimo jer oni šalju sakristana da reče kako će se sutra odvijati svečanost. Našemu smo »kuriru« bile zahvalne ne samo za vijest koja nas je uskrsnula, nego što je zaveslao od kuće do kuće tražiti djevojke Marijine kongregacije da idu nabratiti juroviku za vijence i slavoluke, a mladiće da sijeku borove i ukrase put kud će sutra proći povorka koju Blato još nije vidjelo. Sve mu se je odazvalo i više nego je tražio. Sve je nanelektrizirao, sve zagrijao, da je cijelo mjesto dobilo novi ritam. Radosno su sjekli, nosili, a mazge kapricne prevratale kopitim kamenje i budili prve stanovnike kud su morale proći. Prva šuma je bila žrtva. Tko je u onom oduševljenju mislio čija je. Osvanuo je okićen samostan i put sa slavolucima do župne crkve, a mi nismo ni prstom makkle. Crkva sva u najsvečanijem rahu, a sve zaslugom don Iva. Mi koje smo spavale u Centobradinoj kući, kako smo bile dirnute slušajući tihu komandu don Ive i pucketanje – lomljene grančice za ukrašavanje. Sve je bilo u skladu s kucajima naših srdaca koje nije dalo pristupa snu. Mjesecina je sjala i vrlo dobro posluživala radosnoj mладeži pri njihovu poslu.

U ranu zoru zabrujala su zvona i zvala mještane da okrenu svoje poglede prema župnoj crkvi. Mnogi su već sigurno znali što će donijeti njihovo župi 5. listopad 1920. pa je već rano spontano u svečanoj odjeći kretalo prema crkvi da uhvate mjesto, onaj položaj otkud će moći gledati što još vidjeli nisu. Radosnom molitvom i čuvstvima jedva su čekali kad će se početi odvijati velik povijesni čas u njihovoj župi, najvećoj u dubrovačkoj biskupiji, po svom velikom orlu neslomljenih krila, biskupu Marčeliću.

Danas darivamo živote vazda: Bogu, redu i narodu

Svaki ljudski život je himan ljubavi, a naš će biti žrtva iz ljubavi koju će Otac raskriljenih ruku primiti.

U samostanskom se dvorištu formirala povorka predvedena barjacima društva Kćeri Marijinih, a djevojaka velik broj, kako se rijetko vidi. To je bio velik dugačak bijeli oblak. Za njima Pomladak sa svojim barjakom, a za ovima velik broj djevojčica od 6 do 10 godina iz društva Andela. Posljednje, kao iskusna počasna straža, žene trećoredice sa svojim barjakom. Slavljenje zvona, lijep sunčan dan sve je izvukao iz kuća, blizih i dalekih, a šest radosnih junakinja stupa kroz špalire natiskanoga naroda, osobito znatiželjne mlađeži, sve do ukrasenih vrata župne crkve. Ovdje su svećenici zaustavili bujicu, a nas predveli u kapelu sv. Vinčence, svečano ukršenu, u posebno postavljene klupe za svećarice i kume. Puštena je bila djevojčica koja je svećarice predvodila križem, pokrivenim bijelim velom. Zvala se Jakica Franulović iz Vela Luke. Sa svojim impozantnim držanjem svraćala je na sebe pažnju gledalaca. Ova počast bila joj je nagrada za pratinju u momu bijegu na Duhove. Neka je naš stari otac biskup u odmakloj dobi, izgledalo je da ga je radost pomladila pa je stupao kao iskusni vojskovođa praćen asistencijom do oltara sv. Vinčence. Onako visok, dostojanstvena držanja, podsjećao je na starozavjetnoga svećenika koji je primio Mariju u hram. Ovaj čovjek velikoga srca, neustrašive vjere, pozvao nas je očinskim glasom da se kroz crkvu slijemo i darujemo Božjem srcu. Mi smo mu se odazvale i naša vjera zna kakva nas struja prožimlje. Struja želje da se predamo i darivamo. U svjetu vjere ništa ne stoji na jednom mjestu. Vaš otac to zna i osjeća da će s neba pratiti malu rijeku kako će se bogato razliti i po novom kontinentu. Nije li on, onako autorativno, nastojao da se korito rijeke dobro uredi i pravilno teče po zakonima svete Crkve? On je toj svojoj maloj rijeci već ranije dao ime i zvat će se: Družba Kćeri Milosrda. To je bila njegova tajna, a nama će je otkriti tek kad položimo zavjete.

Sweta misa počinje. Celebrira preuzvišeni. Sve teče tiho, bez sviranja i pjevanja. Svećenstvo oko oltara služi i prati, a mi se već znojimo od uzbudnja i tereta na nogama, osobito zadnje klupe. U crkvi je ispunjen svaki kut i sve se zazibalo, ako se samo jedna osoba maknula. Vrhove ispovjedaonica, propovjedaonica, sve se iskoristilo. Sve je htjelo pratiti još neviđen obred. Radost je evala na svim licima, kad su prvi zvuci nadpastirova glasa odjeknuli crkvom. Znalački i očinski je ocrtao veliko značenje obreda

koji će se sad početi obavljati. Glavni ceremonijar je bio o. Stašić koji se je dobro razumio i spremio se za ovu funkciju. Svaki je prisutni svećenik imao po neku dužnost. On ih je sigurno spremio na župnom dvoru. S veseljem su čekali početak, osobito onaj koji će držati tacnu na koju će pasti prvi pramenovi naše kose.

Poziv na mobilizaciju

Predrage kćeri, koja je vaša želja? Odgovori na pitanje izrečeni su zajednički. I dobro da je tako jer bi se moglo dogoditi kojoj da od uzbudjenja zapne. Prva je pristupila č. Majka – kapetan nove lađe u Crkvi Božoj. Kako taj obred teče nemam nakanu da to ovdje iznosim. Predugo bi se razvuklo. Bilo je i više nego uzbudljivo. Nakon primanja svete pričesti č. Majka je intonirala onako bez priprave kako je srce diktiralo pjesmicu:

»Isuse dobri, mili,
Samo jednu molbu čuj,
Tvoje nas Srce krili,
Najljepše nam je tu.«

Po mome sudu nikada više nismo tu dragu pjesmicu pjevali tako skladno, tako oduševljeno. Onako, samo onaj dan! Obred se je obavljao i pratio uzbudljivom napetošću. Trebalо se svima obući u strpljivost, osobito nama trima zadnjima gotovo pogaženima. Na nogama smo nosile terete dječjih života raznih mjera, pa su bile i razne veličine modrice. Ljubav je sve zasladiла. Sve je svršilo s bjelom u dušama, spremne od danas da osim svojih tereta na putu u vječnost pomažemo nositi bližnjima njihovu prtljavu, kako je Isus uzeo našu na svojim krvavim leđima do vrha Kalvarije. U našim srcima počeo je novi ritam, osobito pogledom na crno odijelo kojim smo ognule naše živote. Od danas moramo i trebamo živjeti u vjeri i od vjere i maršem našega života ući u obećanu zemlju. Isus nam je davno po prorocima poručio da će napraviti na nama operaciju, izvaditi nam naše tvrdo i kameno srce, a na njegovo mjesto staviti mekano i blago. Mnogi organizmi pretrpe i više operacija da se dulje održe. Svaka je operacija višemanje rizik, ali se ipak umire i uz rizik.

Naša današnja operacija je izvrsno uspjela. Stari i vješti »kirurg« je sa sigurnošću 3. listopada dao onaku dozu narkoze. I nije se prevario. Sve je teklo dobro i zaboravilo se što se jučer događalo. Ono je bila uvertira koju je majstorski izveo naš umjetnik Marčelić da bolje zapamtimo da se je Isus krvlju znojio prije nego je krvlju srca zapečatio najveći povijesni događaj koji je Uskrs pronio kroz svu zemaljsku planetu.

Iako je svečanost prvoga oblačenja izvršena 5. listopada, zadržao se kao povijesni datum u Družbi 4. listopada, blagdan sv. Franje. Pri oblačenju nisu nam dana redovnička imena. To je zadržao za dan zavjetovanja koje bi imalo skoro uslijediti, ali ni taj događaj nije objesio na zvono. Providnost prakticira da nas vodi po krivuljama po našem vještom treneru biskupu Marčeliću, da se naučimo odmah hodati i zatvorenih očiju. Morale smo se vježbati još da unesemo u svoje nakane i programe sklad i red i da zvono našega uha bude budno bez stanke slušati njegove – Isusove riječi: »Idi za mnom...!« Tiho i svečano završila je ova uzbudljiva svečanost koja će se narednih godina ponavljati, ali će ova prva ostati najdublje utisnuta.

Samostanska radost

Svečano urešena dvorana dočekala je radnike i svečarice. Na čelu je glavni vođa i radnik – biskup – oko kojega se sve okreće, sve mu čestita i zahvaljuje za radost ovoga dana. Svečarice, svećenstvo, kume, roditelji, braća i sestre – sve je zagrlila dvorana i svima dala mjesto koje im je prispadalo. Bila je zastupana i mjesna vlast po načelniku općine gosp. Joakimu Kunjašiću.

Sva briga da i kućna svečanost bude na mjestu bila je povjerenja najmlađoj sestri č. Majke gospodici Milki i dobroj i pobožnoj susjedi samostana gospodici Idi Depolo. Poznate žene u mjestu pomogle su uveličati pir svojim upravo biranim darovima, slatkisima, tortama, vinu i drugim delikatesama da su uzvanici bili ugodno iznenadjeni. Posebno se je istakla gospođa Marija Bošković, učiteljica s umjetničkim ukusom.

Zdravice su padale pri kojima se istakao gosp. načelnik i Ante, stariji brat č. Majke, zahvaljujući preuzvišenomu za ovaj crkveni i kulturni pothvat u Blatu koji će biti u analima župe na istaknutom mjestu. Časna Majka se svima zahvalila.

Da bude što trajniji spomen na tako velik dan pozvale smo slikara – fotografa da snima, ali nije uspio jer nije bio nikakav stručnjak nego samouk, pa iz toga nema nažalost ništa, a Talijane nismo ni molile.

Božja svjetlost grijе naša dane

Primile smo redovničku uniformu. To nije dosta. Naše ljubavlju protkano srce treba da javno izreče svetoj Majci Crkvi da joj se stavlja na raspolaganje svaka od nas i da se naša izjava potvrdi žigom zavjeta potpuno slobodne volje. Razlivena Očeva svjetlost neće pustiti da dugo čekamo u sjeni naših čežnja. Bez zavjeta još nismo prave re-

dovnica kakve sveta Crkva hoće. Zastupnik svete Crkve, naš preuzvišeni, želi da nas još trenira za sigurniji nastup i pobjedu. Mi vježbamo, molimo, čekamo strpljivo kad će puknuti zora toga žudenog dana. On šuti, pače poručuje da ide u Smokvicu posvetiti župnu novu crkvu. To je sve. Sigurno je ipak da za dan naših zavjeta vlada u mjestu velik interes i moglo se nazreti da će svečanost ovoga dana nadvisiti dan oblačenja. Časna Majka sa zamjenicom bila je pozvana na svečanost u Smokvicu. To je bila izričita želja preuvišenoga. Očekivala je da će tako čuti biskupovu odluku u koji će dan uslijediti sveti zavjeti. Nema ništa! Ostali su dva ili tri dana napetih želja bez rezultata. Vratile se i nastavile svoje dužnosti. Izgledalo je da je biskup uzeo uz ove dvije zamašne proslave i neki odmor jer se nije žurio, ali je o tome šutio, a dani su tekli. Mi smo latice naših molitava i želja okretale prema suncu Očeve ljubavi. Ne mora se sve što u sebi nosimo gledati kao stvari na dlanu. Ne smije nas ništa baciti ni u bijeg ni u očaj. Daleko mu kuća! Sad je baš čas da svoju ljubav zaposlimo zaboravom na same sebe i da postavljamo temelje radu na Očevoj slavi. On će nam pružiti ruku i pomoći u našim naprezanjima. Samo se naoružajmo strpljivošću i tako se oblikujemo kako će biti ugodan pogled Ocu koji nas prati.

Prvi zavjeti

Datuma se ne sjećam točno. To će se naći u Matici kad bude trebalo. Bogu hvala došla sam do toga kasnije da je taj dan bio 14. listopada 1920. Zvona župne crkve već zorn navješćuju velik dan. Ovaj put je i mjesna glazba učestvovala u slavlju. Put kuda će svečarice proći opet iskićen od samostana do crkve, daleko ukusnije nego za oblačenje. Sad su bili sigurniji i slobodniji. Nisu trebali sjeći ni nositi borove i granje noću. I kume su propagirale štogod su mogle, još tople, pod dojmom dana oblačenja. Glavni oltar Svih svetih sad je centralna točka. Odavle će poteći potoci nove radosti za svečarice i svu župu.

U dvorištu samostana ponovno sva društva čekaju pokret. Sve se odvijalo kao u lijepo uređenoj vojsci. Mjesna glazba ispred društvenih barjaka, na čelu povorke civili, a svečarice i kume opet idu predvodene križem kao i prvi dan, ali sada dovedene pred veliki glavni oltar. Sviranje orgulja je uveličalo i pjevanje na koru izvodilo je mjesno pjevačko društvo. Tko je glazbu i sviranje s pjevanjem organizirao, ne sjećam se. Vjerujem da je don Ivo Ostojić jer od svih mlađih svećenika on je bio najviše zagrijan za ovu ustanovu u župi.

Crkva je bila premalena da primi mnoštvo. Sad su djeca zaposjela svaki pedalj gdje su se mogla popeti, zapravo ne samo djeca, nego tko je bio okretniji. I danas je naš stari ambasador s velikom radošću iznio slušateljstvu značenje obreda i što je vodilo njega da se baš u Blatu ustanovi jedna ženska redovnička družba. Ne sjećam se je li iznio povod, ali sam poslije od duhovnih osoba čula i u jednom glasilu čitala da je Družba Kćeri Milosrda osnovana kao protuteža pravdi Božjoj za svećeničke apostazije u Blatu. Nikada ne zaboravljam onaj poziv s kora uz pratnju orgulja: »Dođi, zaručnice Kristova...« Počasna svećenička asistencija okružila je starca biskupa čije su ruke drhtale od uzbuđenja kad je upravio pitanje prvoj pionirki, č. Majci, što želi. Ona je prva primila crnu koprenu povrh one bijele koje smo doobile pri oblačenju. Potresnim naglaskom, ugodna glasa s kora je glasilo: »Primí, primí vjenac...« i u taj čas joj je stavljen bijeli vjenčić od umjetnih ruža na glavu. Kako njoj, tako svima isto. Kakve je osjećaje ovaj čin ostavio u dušama, to se ne da izreći.

Čudile smo se mi i drugi, otkud onako snažna energija čovjeku poodmaklih godina. I danas je i svetu misu, propovijed i obred zavjeta izvodio kao glavni. Čekale smo tko će nam dati redovnička imena, misleći da je biskup već preumoran. O tom ni govora da drugom dopusti. Njegov pratitelj preč. Karlo Capurso samo se blaženo osmjejhiva ka ko stari mecena svoj program izvodi. Kad je pročitao prvoj č. Majci redovničko ime, izgledalo je da se prolomio glas iz oblaka i kao snažna struja prožela sve što je bilo u crkvi. Boja i ton glasa, bio je ispunjen naglaskom autoriteta, da je sva crkva odjeknula, a suze mnoštvu potekle slušajući potresan glas: »Do sada si se zvala Marija Petković, a odsada se zoveš Marija Propetoga Isukrsta.« Naglasak je tako zvučao kao da joj navješta i naređuje da je u njezinoj službi ne smije ni jedna umornost iscrpiti. Tako je teklo i drugima po redu kako je koja došla u Družbu. Ja sam bila šesta – zadnja od ove prve grupe, ali je nama teklo laganim tonom. Činilo se da je ono ime Marija Propetoga Isukrsta svojim glasom utisnuo u svačije srce, u svaki predmet i kamen župne crkve. Blagoslovom s Presvetim završena je bila ova svečanost kojom se zabilježio jedan povijesni dan, ne samo u dubrovačkoj biskupiji i u župi Blato, nego i u dragoj hrvatskoj domovini koja je vidjela radostan dan svojih hrvatskih kćeri koje su zaslugom velikoga sina majke Hrvatske, biskupa Marčelića, udarile temelje prvoj hrvatskoj družbi na hrvatskom tlu, bez stranih privjesaka. Danas je i ona dobila svoje imo: Družba Kćeri Milosrda.

Dobrotvorni koncert za izgradnju kapelice bl. Marije Propetoga na vrelu Studene

Lana Pecotić, kandidatica
Družbe Kćeri Milosrđa

U malom, pitomom mjestu Crvenice, u općini Tomislavgrad u Hercegovini, 4. kolovoza 2018. održan je dobrotvorni koncert za izgradnju kapelice u čast bl. Marije Propetoga. Dugo-godišnji je to san mjesnoga biskupa mons. Ratka Perića koji je ideju gradnje kapelice predstavio Ekološkoj udruzi »Studena« i Družbi Kćeri Milosrđa. Na izletištu rječice Studena, u lijepu krajoliku, na nadmorskoj visini iznad 900 metara, već je u vrijeme Domovinskog rata na brdu podignut križ kao simbol Božjeg milosrđa i ljudske potrebe za otkupljenjem. Ne čudi da je biskup upravo u ovom krajoliku pomislio na bl.

Mariju Propetoga koja je, franjevačkim duhom, slavila Boga u njegovu stvaranju, često se po-vlačila u prirodu na molitvu, u duhovne vježbe i obnove, na rekreaciju, sama i sa svojim se-strama. Izgradnja ove njoj posvećene kapelice naslijedovanje je njezina duha koje će mnogima dati prigodu za susret s Bogom u molitvi, da im u osami progovori srcu.

Župljani župe Uznesenja Blažene Djevice Marije u Seonici kojoj pripada ovo područje Crvenica, sa svojim su župnikom fra Vin-kom Kurevijom, ofm, ove godine uoči blaže-ničina blagdana hodočastili u njezino svetište u

Blatu, a od samog početka zdušno podržavaju gradnju kapelice i sve pothvate uz to. Tako su snažno poduprli i dobrotvorni koncert u čije je održavanje bilo uključeno mnogo župljana koji su ljubazno ugostili sve sudionike koncerta, od časnih sestara i izvođača do gostiju iz okolnih mjesta. One koji su došli zavidjela, poveli su na izletište da pogledaju temelje kapele postavljene 2010. godine. Ove se godine o 15. obljetnici njezine beatifikacije bilo kanilo završiti gradnju i posvetiti kapelicu, ali se zbog pomanjkanja sredstava i nepredviđenih poteškoća s kamenitom podlogom gradilišta, sve oduljilo.

Na koncertu su nastupili Ivana Burić, Meri Cetinić, Alan Hržica, Marija Husar Rimac i mlade sestre Družbe Kćeri Milosrđa kao gošće iznenađenja. Program je vodila Lucija Radoš, a koncert je otvorila provincijalna predstojnica provincije Krista Kralja s. M. Emila Barbarić. Zahvalila je svima za sudjelovanje u ovom projektu i izrazila nadu da će kapelica u čast hrvatske blaženice biti blagoslov cijelom ovom kraju, svim sadašnjim žiteljima i njihovim potomcima do vjekovječnih dana, jer gradnja na kamenu, na čvrstoj stijeni, svjedoči o stamenitosti ovoga podneblja i njegovih žitelja kojima želimo da se nastave vraćati na svoja pradjedovska ognjišta.

Večer glazbe i riječi, protekla je u lijepu ozračju, u slavljenju Boga i zajedništvu svih sudionika koji su pripomogli u prikupljanju sred-

stava da se što prije izgradi kapelica u kojoj će se moći moliti za blaženičin zagovor. Mjesni je župnik na kraju svima radosno zahvalio i sve ih blagoslovio.

Unaprijed zahvaljujemo svima koji i najmanjim prilogom mogu podržati ovaj pothvat gradnje kapelice na izvoru Studene.

UniCredit banka d.d.

88000 Mostar, Kardinala Stepinca bb

Žiro račun: 3382 302500000939

poziv na broj: 455506514002

s naznakom: za kapelu

Devizni: SWIFT: UNCRBA22

IBAN: BA 39 3382 3028 7071 2532

Broj računa: 25002449101

Obnova redovničkih zavjeta

**Redovničke svečanosti Družbe Kćeri Milosrđa,
u Blatu, 6. kolovoza 2018.**

s. M. Juliana Beretić,
???

Na blagdan Preobraženja Gospodinova, sestre Družbe Kćeri Milosrđa u Blatu su proslavile svoje redovničke svečanosti. U Kući matici svoju 50. obljetnicu redovničkih zavjeta proslavile su s. M. Leonila Fistrić, s. M. Silvana Milan, s. M. Karla Milić, s. M. Bogdana Perić, s. M. Edita Zeko, a zajednici se u njihovo ime zahvalila s. Silvana, dok je u ime Družbe provincijalna predstojnica s. M. Emila Barbarić pozdravila svečarice, u zahvalnosti za njihovo posvećenje Gospodinu i molitvi za njegov blagoslov. U svečanoj su povorci ušle u svetište bl. Marije Propetoga gdje je euharistijsko slavlje u zajedništvu s fra Šimunom Romićem, don Božom Baničevićem, don Stipom Kordićem i o. Zlatkom Žuvetu predslavio isusovac o. Mihály Szentmártoni. Tijekom slavlja u ruke provinci-

jalne predstojnice svoje su privremene zavjete siromaštva, čistoće i poslušnosti obnovile s. M. Danijela Bago, s. M. Kristina Injić, s. M. Marija Orebić, s. M. Anamarija Vuković i s. M. Zrinka Vuković, kao i sestre jubilarke. Provincijalna je predstojnica zahvalila svim sudionicima slavlja, posebice predvoditelju i svećenicima te svečaricama i njihovim roditeljima, rodbini i prijateljima i sve ih pozvala na proslavu u samostanu u zajedništvu za obiteljskim stolom.

o. Mihály Szentmártoni, DI

**Bog nam je dao duhovno zvanje,
ali mi ga moramo čuvati i produbljivati
Propovijed na misi redovničkih svečanosti
Družbe Kćeri Milosrđa u Blatu, na blagdan
Preobraženja Gospodinova, 6. kolovoza 2018.**

Događaj Preobraženja može se raščlaniti u pet slika.

Prva slika: Isus poziva k sebi trojicu od svojih učenika, Petra, Jakova i Ivana. To znači da nisu svi učenici mogli biti nazočni, već samo oni koje je Isus izabrao i pozvao. Možemo se prisjetiti da će upravo ova trojica izabranih učenika biti svjedokom Isusove agonije u Maslinskem vrtu.

Druga slika: Isus ih je odveo na visoko brdo. Ovdje uglavnom mislimo na brdo Tabor, koje doduše nije previsoko, ali je teško pristupačno. Ovdje nije važno brdo, već činjenica da je Isus na neki način izdvojio ove ljude iz svakodnevnice i odveo ih na osamljeno mjesto da se tamo mole. Brdo je naime u Svetom pismu uvek mjesto molitve i Božje objave. Mojsije je na Sinajskom brdu dobio Deset zapovijedi.

Treća slika: Isus je tri učenika odveo na brdo zato, da budu s njime. Središnji lik je ovdje Isus, a ne učenici koji još ni ne znaju kamo ih Isus vodi i zašto, ali se pouzdaju u njega i slijede ga.

Cetvrta slika: Isus se pred njima na brdu pokazuje u proslavljenom liku. To znači da su učenici ugledali jedno novo Isusovo lice koje im je dotad bilo skriveno.

Peta slika: Poslije čudesnoga prizora, Isus svoje učenike vraća u dolinu, u svakodnevni život.

Ovih pet slika putokaz su za naš kršćanski i redovnički život.

Prvi putokaz: I nas je, kao i onu trojicu izabranih učenika, pozvao Isus. Biti redovnica nije samo njezina odluka, već je to odgovor na Božji poziv. To ima posljedice. Ponekad osjećamo

da je izvrsna stvar biti Bogu posvećena osoba. Međutim, pripadnost Isusu ima i svoju cijenu. Ponekad naše zvanje prate i poteškoće. Diskriminiraju nas, ismijavaju i drže zaostalima. Biti redovnica ne znači samo razumsko prihvaćanje kršćanskih istina, već i povjerenje i ljubav prema Isusu.

Drugi putokaz: Isus je svoje učenike odveo na visoku goru. Redovnički život stvarno nalikuje na visoku planinu. Isus nas poziva na uzvišene ideale: ljubav prema neprijatelju, bezuvjetno praštanje, velikodušnost, vjernost. Neka nam ne smeta ako nam se ljudi zbog naše vjere i naših uvjerenja rugaju: onaj tko ne vjeruje u Isusa Krista, ionako neće razumjeti zašto se ponašamo ovako ili onako. Mnogi nisu razumjeli sv. Franju Asiškog koji se odrekao svega i postao Kristov siromah, ili sv. Majku Tereziju iz Kalkute koja je prihvatila sudbinu najsromotnijih, ili bl. Majku Mariju Propetoga koja je napustila blagostanje da može služiti siročadi.

Treći putokaz: Isus je svoje učenike odveo na brdo zato da budu s njime. Biti s Isusom, to je bit našega redovništva. U središtu naše vjere stoji Isus o kome sv. Pavao potresno svjedoči: »Ljubio me je i predao se zbog mene.« U središtu naših zavjeta, naše molitve i crkvenih obreda stoji Isus.

Cetvrti putokaz: Isus je pokazao svojim učenicima svoje proslavljeni lice. Dinamizam naše kršćanske duhovnosti je u tome da uvijek iznova otkrijemo neko od Isusovih lica koje nam je trenutačno potrebno: patničko lice kada patimo, milosrdno lice ako nas muči teret grijeha, proslavljeni lice kada osjećamo da se na svijetu raširilo zlo.

Peti putokaz: Isus vraća svoje učenike u dolinu. Kršćanstvo nije samo vjera blagdana već i vjera svagdašnjice. Redovnici nisu tu da žive mirnim životom, nego da služe ljudima. Svoju vjeru živimo uz svagdašnje djelatnosti. Izva-

na se ni u čemu ne razlikujemo od onih koji ne vjeruju u Isusa Krista. Ali slično učenicima, s pozivom se u nama dogodila korjenita promjena: vidjeli smo Isusa. Zato naš život dalje ide na kolosijeku ljubavi.

Preobraženje našega Gospodina usmjeruje nas na to da avantura našega života nije plod slučajnosti, već nas Bog vodi preko svakojakih životnih iskustava. Na neki način Isus priprema put za predstojeće događaje u našem životu, kao što je pripremio učenike na svoju predstojeću muku. Naša životna iskustva nisu odvojena jedno od drugoga, već se ugrađuju u Božji nevidljivi plan o nama koji je protkan njegovom ljubavlju prema nama.

Tajna je ustrajnosti: vjerovati u mladenačke ideale

Danas slavimo jubilej pet sestara i obnovu zavjeta nekoliko mlađih sestara. U svakom redovničkom pozivu susretne se milost Božja koja poziva, s odgovorom čovjeka koji prihvata tu milost i živi je mnogo godina sve do smrti. Zapitajmo najprije starije sestre, jubilarke: Koja je tajna vaše ustrajnosti u svetom zvanju? Na pitanje o tajni ustrajnosti ima lijep evanđeoski odgovor: primjer triju svetih mudraca. Ti ljudi su ugledali zvijezdu za koju su vjerovali da je znak novorođenoga kralja. Krenuli su za zvijezdom, a kad su stigli u Jeruzalem kralju Herodu, zvijezda je nestala. Možemo zamisliti da su se ljudi rugali kraljevima da su se prevarili i da bi bilo bolje da se vrati odakle su došli. Unatoč tome oni su nastavili dalje ići, jer su vjerovali u istinitost zvijezde koju su ugledali i, uistinu, zvijezda se opet pojavila. Možemo zamisliti njihovu radost. I stvarno, zvijezda ih je odvela do onoga koga su tražili: do Isusa. Tajna njihove ustrajnosti je bila u tome da su vjerovali u zvijezdu.

To je tajna i naše ustrajnosti u redovničkom životu. Na početku kad smo krenuli, ugledali smo zvijezdu, ideal za koji smo vjerovali da dolazi od Boga. Krenuli smo za tom zvijezdom. Možda je bilo i teških momenata kad nam se činilo kao da oblaci pokrivaju zvijezdu. Ali smo išli dalje jer smo vjerovali u zvijezdu svoje mladosti. U jedno nikad ne smijemo sumnjati: u ideale naše mladosti, u prvu ljubav, u prvo oduševljenje, jer tada je govorilo srce, a ne samo um. Pjesnik Silvije Strahimir Kranjčević je rekao teške riječi: »Mrijeti ti ćeš kada počneš sam u ideale svoje sumnjati.«

A sad zapitajmo mlađe sestre: Što će biti jamstvo vaše ustrajnosti?

Redovnički život: automobil i vozač

Ljudi se često pitaju koja bi mogla biti tajna uspješnoga redovničkog zvanja? Neki će reći da je tajna ustrajnosti u discipliniranosti života: redovnice lježu i ustaju, mole, jedu, rade, odmaraju se, idu na šetnju i slično i to redovito i manje-više u isto vrijeme. Neki su to činili pa nisu ustrajali do kraja, a ustrajali su neki koji su živjeli »neuredno«, što zbog posla, što zbog svoga karaktera. Prema ovom prvom mišljenju ustrajnost je naše djelo, rezultat našega zalaganja i naših kreposti. Drugi će reći da je tajna ustrajnosti u poniznosti, u povjerenju u Božju milost. Prema tom mišljenju ustrajnost je isključivo djelo

Božje. Stoji i to, ali dragi Bog hoće i našu suradnju, pa je pitanje: Kako naći sklad između ta dva pristupa? Gledajući unatrag na svojih pedeset i šest godina u Družbi Isusovoj, u meni se stvorila sinteza koja se ne temelji ni na kakvoj svetoj sličici, nego na vrlo ovozemaljskoj slici: automobila i vozača. Redovnički je život poput upravljanja automobilom, a da bi se njime dobro upravljalo potrebne je ovo:

Potreban je prije svega automobil – to je dar našega zvanja. Kad smo stupili u novicijat, Gospodin nam je darovao krasan automobil. Za vrijeme novicijata učili smo za vozača, bila je to naša autoškola. Na kraju novicijata dobili smo »vozačku«, iskaznicu da znamo i smijemo voziti. Od tada traje naše putovanje, a za sigurnu vožnju potrebne je još troje.

Potrebitno nam je gorivo – automobil treba povremeno napuniti gorivom, inače će stati. Gorivo našega redovničkog automobila su prije svega sakramenti: sveta isповijed i sveta pričest. K tomu treba dodati naše svagdanje molitve, a i godišnje duhovne vježbe. Ako nestane toga duhovnoga goriva, naš će automobil stati. Možemo domisliti i daljnje potrebe u vožnji: ako

se moramo penjati na koju uzvišicu, automobil troši više goriva. To vrijedi i u duhovnom životu: poteškoće se rješavaju dodatnim gorivom što nam ga daju molitva i ostale pobožnosti.

Bog nam je dao automobil, ali održavati ga moramo sami. Evo primjera kako je to shvatio neki dječačić. Pita ga kateheta na vjerouaniku: »Bi li mi znao reći tko te je stvorio?« Nakon kratkog razmišljanja mali odgovara: »Mislim da je dio mene stvorio dragi Bog?« Svećenik se čudi: »Što bi to značilo da je dio tebe stvorio Bog?« Mali odgovori: »Evo, vidite, velečasni, kad sam se rodio bio sam malen. Znači Bog me je stvorio malenim, a sad sam velik pa sam sve ostalo morao doraditi sam!« Dakle, Bog nam je dao automobil, ali mi ga moramo održavati i voziti. Bog nam je dao zvanje, ali mi ga moramo čuvati i produbljivati.

Potrebno nam je povremeno obnoviti vozačku dozvolu – ako smo polaganjem prvih zavjeta dobili dozvolu, svaka obnova zavjeta je obnova vozačke. Ali i nakon što smo položili profesiju, moramo znati povremeno obnoviti zavjete, jer oni rastu s nama. Konkretno, svaki zavjet ponaosob. *Zavjet poslušnosti*: Kad smo stupili u redovnički život, bili smo mlađi, a naši poglavari stariji ljudi, iskusni i mudri redovnici, pa smo ih slušali također iz poštovanja. Kako staramo, tako naši poglavari postaju sve mlađi, u jednom momentu oni su naši vršnjaci, a onda mnogo mlađi od nas. A mi ih ipak moramo i hoćemo slušati, ali ne više poslušnošću djeteta, nego odrasle osobe koja shvaća teološke osnove poslušnosti. *Zavjet čistoće*: Kad smo stupili u redovnički život bili smo mlađi i naši su vršnjaci bili neoženjeni i neudani. Onda prolaze godine, oni većinom već imaju djecu, pa postaju bake i djedovi, a mi smo još uvijek sami. S četrdeset godina celibat se doživljava kao osamljenost osjećaja, sa šezdeset kao osamljenost srca. I mi još uvijek moramo i hoćemo vjerovati da je naš

celibat Bogu ugodan dar pa prihvaćamo svoju samoću uvijek u novom svjetlu. *Zavjet siromaštva*: Kad smo bili u novicijatu bili smo mlađi, naša nas je družba školovala, sve smo dobivali od poglavara. Poslije, kad redovnik preuzme neki posao, on zarađuje, ali novac nije njegov, pa još više osjeća teret siromaštva: imaš, a opet nemaš. U novicijatu si bio ovisan, u zreloj dobi si prosjak. I mi još uvijek vjerujemo i hoćemo vjerovati da je siromaštvo takva vrednota koja nas oplemenjuje. Evo, to znači povremena obnova vozačke dozvole.

Za sigurnu vožnju potrebno je poštivati saobraćajne znakove – neki od tih znakova su zabrane: ne smiješ ići desno, ne smiješ parkirati, ne smiješ pretjecati, a drugi su naznake obveznoga smjera, dopuštene brzine, udaljenosti od cilja... U redovničkom životu imamo niz takvih znakova. Neki su naznačeni po našim pravilima, drugi se nameću iz naravi našega zvanja. Znamo da nešto ne smijemo sebi priuštiti, jer će nas odvesti na krivi put, nešto ne dolikuju redovniku, odnosno redovnici. Ali nisu svi znakovi samo zabrane. Ima niz znakova koji nam označavaju ispravan smjer, daju nam sigurnost na putu, kao naše propisane molitve (Časoslov), naš dnevni red, pa ako hoćemo, i naše redovničko odijelo.

Još smo na putu koji nije uvijek bez opasnosti. Putujem već više od pedeset godina, ili bolje rečeno: vozim svoj automobil što mi ga je dao dragi Bog već pedeset godina. Zahvalan sam Bogu da me je čuvaо na tom putu po svojim anđelima, dobrim isповједnicima, duhovnim savjetnicima, mudrim poglavarima, tolerantnoj subraći.

Hvala i vama, drage sestre, za ovih nekoliko dana zajedničke vožnje, pa i vama želim još dugo i sretno putovanje, dok ne stignemo do one velike ploče na kraju puta na kojoj će pisati: »Dobro došli u konačno parkiralište, kući, u lijep raj!« Amen.

Da što bolje slijedimo Gospodina i njegovu riječ!

*Duhovne vježbe za djevojke,
Prižba, 9.-16. kolovoza 2018.*

Mihaela Andrijević,
kandidatica Družbe Kćeri Milosrđa

Jeste li se ikada zapitali kako je čudesna priroda oko vas? Jeste li pokušali osluškivati vjetar, šuštanje lišća, šum mora ili nešto tiše zvukove u prirodi? Jeste li se zapitali tko je izvor svega toga? Upravo se s takvim mislima i osjećajima susretne došljak na poluotočiću Ratak u Prižbi, mjestašcu udaljenom svega osam kilometara od Blata. Družba Kćeri Milosrđa, Božjom providnošću i nasljedstvima svojih prvih sestara u toj prelijepoj prirodi ima svoju kuću za odmor, s kapelicom koju rado

posjećuju i mještani Prižbe. Mjesto je to gdje se susreće Isusa u divoti čudesno lijepo prirode, s dva poluotočića i čest malih, nenastanjenih otočića na južnoj strani otoka Korčule, što daje osjećaj smirenosti, opuštenosti i zbrinutosti u naručju Tvorca sve te krasote. Jednom riječju, idealno mjesto za duhovne vježbe i zajedništvo, a nama, nekolicini djevojaka, one su bile darovane pod vodstvom s. M. Jelene Kralić, odgajateljice novakinja u Družbi Kćeri Milosrđa.

Djelovanje Kćeri Milosrđa...

Na prvom smo se susretu upoznale, a saznale smo da su neke sudionice podnijele i manje žrtve da bi došle na susret i bile bliže Isusu, da ga u molitvi, razmišljanju i zajedništvu s jednakim tražiteljcama što bolje upoznaju. U srcima smo razmatrale koja je naša najdublja čežnja, što nam je činiti u životu, kako dospijeti do prave i istinske vrijednosti, njega samog – Isusa. Duhovne su vježbe bile protkane i strelovitim molitvama Mariji i Isusu. Čitajući iz staražjetne knjige o Samuelu u kojoj se opisuje njegov poziv, kako ga je Bog triput zazvao dok naposljetku nije spoznao tko ga uistinu zove, promišljale smo svaka o svome imenu, tko nam ga je uistinu dao, tko nas je tako i zašto zazvao, što ono znači, s kojim se svecem može povezati. Moje je imala Mihaela, a izvorno je hebrejski »Mi ka ek«, u značenju »Tko je kao Bog«. Ime je to svetog arkandela koji se u Bibliji spominje pet puta, a spomendan mu se u Crkvi slavi 29. rujna.

Svojim predavanjima i slavljenjem svete misse duhovno nas je vodio i produbljivao našu vjeru don Ivan Nedić, salezijanac na službi u jednoj hrvatskoj misiji u Njemačkoj. Okružene prekrasnom prirodom, u njezinoj smo tišini

osluškivale Božji glas, da što bolje razaberemo što nam je činiti i kako ići dalje na svome životnom putu. Svaki naš zajednički susret bio je prožet molitvom i radosnom pjesmom. Jedna drugu smo ohrabrivale ljubavlju i toplinom zajedništva da budemo čvrste u vjeri, da se što više zbližimo s Isusom i međusobno, da nastavimo slijediti Krista u svemu što radimo. Vjerujem da su nas ove duhovne vježbe u molitvi, dobrim djeлим, igri, smijehu i druženju zbližile u zajedništvo koje će nam pomoći da što bolje slijedimo Gospodina i njegovu riječ. Neka nas u tome prati moćan zagovor bl. Marije Propetoga da ustrajemo u svojemu zvanju i da se u potpunosti predajemo Gospodinu i, ako nas pozove na posvećeni život, da mu budemo spremne reći svoj *fiat* – da, neka mi bude.

Blaženice, hvala ti i zagovaraj nas!

Blaženice naša, zahvaljujemo ti na svim uslišanjima koje smo tijekom svih ovih godina po tvom zagovoru zadobili, a koje smo nevrijedni, tek mali broj u sjećanju zadržali. Za nas je to dovoljno čudesno da te već sad štujemo kao svetu, a to ćeš po zagovoru Krista kog si toliko ljubila, i biti. O svojoj 25. godišnjici braka, zahvalni,

Slavica i Lazar Cvijin

Blaženici se molim već dvije godine. Uoči njenoga spomendana, 8. srpnja 2018. dobila sam ponudu za posao, a na sam spomendan sam pozvana na razgovor za taj posao i ponudu za još jedan posao. Hvala, bl. Mariji Propetoga za zagovor. Hvala i za posao moga muža. Blaženicu molim za posao momu sinu.

Zahvalna V. Č.

Od srca ti hvala, bl. Marijo Propetoga, što si me čula i što je moje srce našlo mir i učvrstilo se u vjeri da nismo sami i da nismo ostavljeni.

Suzana

Zahvaljujem blaženici na mnogim milostima koje sam primila po njezinu zagovoru. Prati nas, bl. Marijo Propetoga, i dalje svojim zagovorom. Hvala od srca!

N. V.

Želim iznova posvjedočiti o uslišanju koje sam dobila zagovorom naše blaženice. Dugo nisam mogla zatrudnjeti, a onda sam 2013. dobila djevojčicu koju smo u zahvalu blaženici nazvali Marija. Zavjetovala samo joj se do kraja života i, evo, 2015. na njezin datum, 9. u mjesecu, dobila zdravog dječića. Svakog 9. u mjesecu moja obitelj slavi njezino ime i molimo molitve njoj u čast. Blagoslovljeni smo time da smijemo živjeti u Blatu i da možemo često ići u njezino sveštiste. Blaženica nam daje duhovnu snagu i uslišava naše vapaje i molitve za zagovor. Njezina se čuda očituju i na nama. Hvala joj na tome.

K. M.

Moli za mene da mogu s ljubavlju i milosrdjem odgajati svoju djecu! Molimo te posebno za Helenu!

N.N.

Što i kako zapažamo i pamtimo u pročitanom tekstu?

Urednica je u svojoj uvodnoj riječi razmišljala o riječi koju čujemo ili pročitamo. Na kraju ovoga glasila provjerimo koliko smo pažljivo čitali i kako smo primali ono što su nam drugi željeli prenijeti. Ako ne znamo odgovoriti na ova pitanja, znači da trebamo pažljivije pročitati tekstove jer nismo dostačno bili usredotočeni na ono što čitamo, na riječ koju su nam drugi posredovali i darivali. Ova nam je vježba važna za čitanje svakog teksta, a posebice za čitanje i slušanje Božje riječi u Svetom pismu i navještaju naših roditelja, vjeroučitelja, svećenika i drugih послanika Riječi.

1. Tko je predvodio svečano misno slavlje u Blatu na blagdan bl. Marije Propetoga?
2. U kojim mjestima se održava devetodnevna priprava za slavlje blaženičina rođendana za nebo?
3. Gdje se planira izgraditi prva kapelica posvećena bl. Mariji Propetoga?
4. Koji zadatak nam je postavljen u prosincu kao priprava za proslavu stogodišnjice Družbe Kćeri Milosrđa?

Molitva

bl. Mariji Propetoga

**Bože, Oče dobri,
bogat milosrđem,
spasio si nas križem
Sina svoga Isusa Krista.
Zapali u našim srcima,
po zagovoru
bl. Marije Propetoga,
vatru svoje ljubavi,
da ljubimo tebe
iznad svega
i braću svoju
u Kristovoj ljubavi.
On je Bog
i s tobom živi i kraljuje
u jedinstvu Duha Svetoga,
po sve vjeke vjekova.
Amen.**

Molimo javite o
dobivenim uslišanjima
po zagovoru
bl. Marije Propetoga:

Družba Kćeri Milosrđa
TSR sv. Franje

Ive Mallina 4
HR-10000 Zagreb

tel. 01 46 77 609;
faks 01 46 77 986

e-mail:
kceri.milosrdja@zg.t-com.hr
www.marijapropetog.hr

**TEBI MAJKO – glasilo Svetišta
bl. Marije Propetoga Isusa Petković**

Osnivač:

Općina Blato – Odbor za promicanje štovanja
bl. Marije Propetoga Isusa Petković

Izdavač:

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje
Ive Mallina 4, 10000 Zagreb

Glavna i odgovorna urednica:

s. M. Jasna Crnković

Pomoćnica glavne urednice i lektorica:

Katica Knezović

Uredničko vijeće:

s. M. Emila Barbarić, s. M. Vlatka Bratinščak,
s. M. Jasminka Gašparović, s. M. Janja Jurman,
Katica Knezović, s. M. Jelena Krilić,
s. M. Fatima Kršlović, s. M. Silvana Milan,
s. M. Nelija Pavlović, Teo Šeparović,
s. M. Angelina Tokić

Fotografije:

Arhiv Hrvatske provincije Krista Kralja i družbine vrhovne kuće u Rimu te sudionici događanja i privatne

Adresa uredništva i vicepostulature:

Radoševa glavica 16, 20340 Ploče-Stabline;
tel. 00 385 20 679 969
e-mail: vicepostulatura-glasilo@marijapropetog.hr

Oblikovanje, grafička priprema i tisk:

Tiskara Rotim i Market

Naklada: 1500 primjeraka

www.marijapropetog.hr/glasilo

Glasilo izlazi tromjesečno

Godišnja pretplata:

Republika Hrvatska 40 KN • BiH 10 KM • ostale
europske zemlje 10 EUR • zrakoplovne pošiljke 20
USD ili kunska protuvrijednost

Računi glasila: za pretplatu i priloge podrške u Hrvatskoj poštanskoj banci,

Kunski i devizni račun:

HR26 23900011100341407

BIC code: HPBZHR2X

Družba Kćeri Milosrda TSR sv. Franje, Mallinova 4,
10 000 Zagreb, s naznakom: za glasilo

Blato

Kućna matica Družbe Kćeri Milosrda
i Svetište bl. Marije Propetoga
Ulica 79., br. 5, 20271 Blato
tel. 020 852 800; faks 020 852 806
e-mail: samostan.kceri.milosrdja@du.t-com.hr
www.marijapropetog.hr

**»A ja vam kažem, sve ono što činimo
zadnjem siromahu, siroti, bolesniku
činimo Isusu Kristu
(usp. Mt 25, 36).**

**Srce koje ljubi snalazi se, stvara
da pomogne i da dadne drugome.«**

bl. Marija Propetoga

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
i nadalje pomaže u školovanju srednjoškolaca
i studenata, djece iz siromašnjih obitelji, a
potrebe su iz dana u dan sve veće. Svjesni
smo toga da nitko od njih ne bi smio biti
uskraćen u školovanju koje im otvara vrata
za osamostaljenje i pomaganje mlađoj braći i
sestrama, kao i u uzdržavanju obitelji.**

**Svjesni smo i toga da nikome u ova bremenita
vremena nije lako, ali ipak s pouzdanjem
kucamo na vaša vrata sa zamolbom da ne
zaboravimo našu braću i sestre u potrebi,
posebice djecu koja se bez školovanja ne mogu
nadati boljoj budućnosti – tu im nadu ne
smijemo ugasiti.**

**Imajmo hrabrosti od onoga malo odvojiti za one
koji nemaju ni toliko. Bog vas blagoslovio!**

Žiro račun: HR 68 2408002-1100022172

Devizni račun: HR 68 7030-1968319

Partner Banka d.d. Zagreb

**Zaklada »Blažena Marija Petković«
Mallinova 4, 10000 Zagreb
tel. 01/46 77 609; faks 01/46 77 986**

Braćo i sestre!

Vjerujem da osjećate kako je spomen bl. Marije Propetoga zapravo izazov za nas da provjerimo od kakvih to vrijednosti živimo i kojim putem želimo ostvariti onu pobjedu koju je Bog upisao u naše srce i za kojom čeznemo. Otvorimo još više svoja hrvatska srca onom Isusu Kristu koji nam je kroz naših trinaest stoljeća davao dostojanstvo po služenju Katoličke crkve, da on u nama ostvaruje svoje pobjede te Hrvatska tako bude velika zemlja, unatoč tome što ima malo kvadratnih kilometara ozemlja i što nema dovoljno materijalnih dobara. Velika zemlja, velika po velikim blajskim srcima, po velikim hrvatskim srcima.

To je naša šansa!

mons. dr. sc. Antun Škvorčević, biskup požeški
na blagdan bl. Marije Propetoga u Blatu, 9. srpnja 2018.